TELVE

Turkish Society of Canada www.turkishcanada.org

İÇİNDEKİLER İÇİN TIKLAYIN | BLOGS | FOLLOW US | MEMBERSHIP/SUBSCRIPTION

Volume 7, Issue 53• October-December 2013

TELVE YAYIN İLKELERİ ve YAYIN KOŞULLARI: http://telve.turkishcanada.org/Publications/Telve_Yayin_Kosullari.pdf

MUTLU YILLAR

2014 yılının sağlık, huzur ve mutluluk dolu geçmesi dileklerimizle.

Inside this issue

Volume 7, Issue 53• October-December 2013

TEŞEKKÜRLERİMİZLE

Pg. 3

Hülya Sayın

"Yas'da" değil yolundayız, izinli değil "İzindeyiz"

Pg. 4-5

10 Kasım Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ü Anma Programı

Pg. 6-7

10 Kasım 2013 Teşekkür Mesajları

Pg. 8-9

"Culture Days Ontario" Kilim Weaving Workshop

Pg. 10-11

Albion Library Kilim Dokuma Etkinliği

Pg. 12-13

Tülin Enbatan

Bayram Yemeği

Pg. 14

Erkan Sarıoğlu (Bisiklet Sevdası

Newfoundland & Labrador (NL)

Pg. 15-19

Melek Ökten

(Şiir Köşesi)

Benim Babam Mustafa Kemal

Pg. 20

Dr. İlhami Gökçen (Turkish Music)

Turkish Folk Music

Pg. 21-23

Asuman Dinçer (Asumanca Lezzetler)

Patates Püresinden Yılbaşı Ağacı

Pg. 24

Deniz Gülerman (Halifax'tan Fısıltılar)

Belki Bir Gün

Pg. 25-26

Elvan Eryöner Denizkuşu

BUSY BUSSSSYYYY…

Pg. 27-28

TSC 7. GENEL KURUL

Pg. 29

Metin Güler

Blackfish

Pg. 30

Pervin Özdiler Hüner

ACI KAYBIMIZ

"MİLYONDA BİR TÜRK KIZI"

Pg.31-35

Prof. Dr. Mustafa Koç

Pg. 36

ÜYELİK BİLGİLERİ

CONTACT US

BLOGS

Pg. 37

TEŞEKKÜRLERIMIZLE

Sevgili Telve okuyucularımız,

Çok değerli editörümüz Evnur Taran, Telve'deki editörlük görevinden bu sayı itibariyle ayrılmıştır. Evnur Hanım'ın Telve'nin bu güne kadarki sürekli gelişmesinde, zevkle okunan bir yayın organı olmasında çok büyük çalışmaları, emekleri olmuştur ve kendisi bu ise gönlünü vermiştir. Kendisine TSC Yönetim Kurulu olarak sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Evnur Hanım'ın öncülüğünü yapmış olduğu ve Eylül-Aralık aylarında gerçekleştirilen Kilim Dokuma etkinlikleri ile ilgili haberler de bu sayıda yer almaktadır.

Bugüne kadar TSC'nin etkinliklerinde çok faal olarak çalışan genç üyemiz Aylin Erzurumluoğlu Telve'nin bu sayısının hazırlanması için hemen kolları sıvamıştır. Kendisine büyük desteği için çok teşekkür ediyoruz ve başarılar diliyoruz.

Eşsiz katkılarıyla Telve'mizin sürekli gelişmesini sağlayan değerli yazarlarımıza ve Telve Yayın Kurulu'nda görev alan arkadaşlarımıza da candan teşekkür ediyoruz.

TSC Yönetim Kurulu

10 Kasım

Hülya Sayın

"Yas'da" değil yolundayız, izinli değil "İzindeyiz" Atam…

Tükenir elbet, gökte yıldız, denizde kum tükenir.

Bu vatan, bu topraklar cömert

Kutsal bir ateşim ki ben sönmez

İnanın! Mustafa Kemaller tükenmez

Bugün bütün dünya, dost ve düşman herkes o günlerde içilen andların, verilen sözlerin nesilden nesile aktarılıp, tazelenerek, büyük bir sadakat, özveri ve kararlılıkla yerine getirildiğini görüyor.Türk'e, Yüce Atatürk'e bağrından çıktığı aziz milletine ve eseri olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne, ilke ve devrimlerine yapılan sürekli saldırıların ve durmak bilmeyen sınamaların sonuçsuz kaldığına tanık oluyor. Ancak hiçbir zaman Türk çocuklarındaki, Türk Ailelerindeki bu tılsımlı karşı koyma gücünü çözemiyor. Çünkü bazıları "Atatürk'ün millet, milletin Atatürk olduğunu " anlamıyor, anlayamıyor…

Yine bir 10 Kasım, yine yürekler tek…

Son üç yıldır olduğu gibi buluşma yerimiz sabah saatlerinde İzabel Bader Tiyatro Salonu ve 96 Gönüllü… Herkesin üzerinde ya Türk Bayraklı t-shirt ya da Ulu Önder'in fotoğrafı olan "İzindeyiz" yazılı t-shirt. Geçen yıllara oranla grubumuzun sayısını gençlerimiz dikkat çekecek boyutta arttırmış. Nasıl heyecanlılar, nasıl hevesliler…Bir haftadır ardı kesilmeyen, arttıkça beni mutlu eden "Benim görevim ne olacak? "Bana daha çok görev verebilirsiniz." Şeklinde mailer gönderen GENÇLER… Atatürk'ün Gençleri… Emanetin sahipleri… Türkiyem'in yarınları GENÇLER…

Programı her yıl olduğu gibi Atamız'a verdiğimiz sözleri yinelediğimiz Fahir'in önderliğinde "Yemin'le" açtık. Akabinde Ergun'un önderliğinde 600 kişilik tıklım tıklım dolu salon ve 96 kişilik Gönüllü ordusunun yeri göğü inlettiği, göz yaşları içinde seslendiriği, her kelimesini hissederek ve hissettirerek seslendirdikleri "Andımız" söylendi.

Daha sonra Cenk'in Komite adına yaptığı çok anlamlı ve herkesin duygularını ifade eden konuşmasını Ergun'un eşsiz yorumu ile "Benim Babam Mustafa Kemal" adlı şiir takip etti.

Ve nihayet beklenen an…

Değerli sanatçımız Sunay Akın sahnede…

Büyük insan , alışık olduğumuz sanatçı karakterine zıt, mütevazı karakteriyle, icra ettiği sanat kadar yüreği de büyük insan , Değerli Sanatçımız Sunay Akın…

Gösterisi boyunca Aydınlanma'nın sayfalarını çevirirken dimağımızın sayfalarına kattığı değerli bilgilerle, bildiğimizi sandığımız yanlışları düzelterek, düzeltirken yaşatarak gönül ansiklopedimizin en üst sıralarında yerini aldı.

Toronto'ya ilk gelişinde çok araştırmıştım Sunay Akın kimdir? Ne yapar? Ne anlatır? Nasıl anlatır ? diye.

Neler mi buldum ?

Sayfalar dolusu, başlıklar konusu bilgi, adlandırma, hitap, sıfat… Hala okuyorum, bitmedi, bitecek gibi de görünmüyor. Gerçekten de kelimeler yetmez kendisini ifade etmeye, izlerken alınan keyfi betimlemeye… Konular arasında bağlantı kurma, bir konudan diğerine geçişdeki ustalık, dinlerken "Tarihle günümüz arasında köprü böylesine zarif ve böylesine anlamlı mı inşa edilir ?"dedirten, hele hele ustaca işlenmiş hicivleri ile bütünleşen anlatımı, günümüz koşullarında kendisini izleyenlere ayrı bir haz yaşattı.

Tarihle günümüzü herzamanki ustalığiyle harmanlayıp bizlere sundu. Cumhuriyet'e geçiş ve Ulu Önderimiz Mustafa Kemal'i anlatırken izleyenleri kah güldürdü, kah ağlattı.

Seyirciyi konuların içine öylesine ustalıkla çekti ki, yetmedi iki saatlik gösteri , yetemedi ve en kısa zamanda tekrar buluşmak üzere 96 Gönüllünün Sunay Akın'la birlikte "Biz Atatürk Gençliğiyiz" marşı eşliğinde perdeler kapandı…

Gönülden teşekkürler Sunay Akın,

Gönülden teşekkürler Gönüllü Ordusu,

Gönülden teşekkürler Türk Toplumunun Değerli Üyeleri…

Bir tutkudur Mustafa Kemal;

Nice sevdalara değişilmeyen.

Yitirilmiş Kasımlarda açan umuttur,

Bir baştır, vazgeçilmeyen...

7'den 70'e emeği geçen herkes sağolsun, varolsun!

Hülya Sayın

BASIN BÜLTENİ ve TEŞEKKÜR

ULU ÖNDERİMİZ MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'Ü ANMA PROGRAMI

10 Kasım 2013 - Toronto

Turkish Society of Canada ve Kanada Türk Toplum Merkezi'nin ortak organizasyonuyla Toronto-Isabel Bader Tiyatro-su'nda 10 Kasım 2013 günü düzenlediğimiz ANMA PROGRAMI'nda; 500'u aşkın toplum üyemizin katılımıyla, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ü ölümünün 75. yıldönümünde sevgi ve saygı ile bir kez daha andık.

Öncelikle büyük usta, çağın filozofu, sanatçımız Sayın Sunay Akın'a ve bu etkinliğin gerçekleşmesi için aylarca süren özverili çalışmalarıyla emek veren 100'u aşkın gönüllü ordumuza, destek veren organizasyonlara ve sponsorlarımıza teşekkürlerimizi sunarız.

Ata'mızın eserlerinin yılmaz bekçileri olduğumuzu yinelediğimiz bu anlamlı güne katılarak, bu günü bizlerle paylaşan, bizlerle tek yürek olan siz Türk Toplumunun değerli üyelerine çok teşekkür ederiz.

Saygı ve sevgilerimizle,

10 Kasım Organizasyon Komitesi

PROGRAM:

Fahir Benli tarafından sunumu yapılan Anma Günü programına, Büyük Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve onun silah arkadaşları, şehitlerimiz ve kahramanlarımız için 1 dakikalık saygı duruşu ve İstiklal Marşımız'ın okunmasıyla başlanmıştır.

Ardından, yüreklerindeki Atatürk sevgisiyle, O'nun ilke ve devrimlerine dünyanın diğer ucunda bile bağlı kalan Toronto Türk Toplum üyelerinden oluşan gönüllü grubumuz sahne alarak, Atatürk ilke ve devrimlerinin azimli ve gönüllü birer koruyucusu ve eserlerinin yılmaz bekçisi olduklarına dair sözlerini yineledikleri, Yemin ve Andımız'ı salondaki tüm katılımcılarla birlikte coşkuyla okumuşlardır.

Anma Günü Programı'na, 10 Kasım Organizasyon Komitesi adına Cenk Sayın'ın açılış konuşması ve Türkiye Cumhuriyeti Toronto Muavin Konsolosu Sayın Cüneyt Erkılıç'ın günün anlam ve önemini aktaran konuşmasıyla devam edilmiştir.

Daha sonra Ahmet Faruk Nalbantoğlu'nun etkili ve ustaca yazılmış, "Benim Babam Mustafa Kemal" adli şiirini, Ergün Gülbay, hepimizin duygularını ifade edecek şekilde duyarlı yorumuyla ve yüreğinden gelen bir coşkuyla seslendirmiştir.

Programın ikinci bölümünde; şair, yazar, gazeteci, araştırmacı, tiyatro oyuncusu, anlatırken güldüren, beyinlerdeki düşünce kapısını gülümseme anahtarıyla açan, değerli sanatcimiz Sunay Akın; tarihsel bilgilerle toplumsal içerikli mesajları harmanlayarak izleyiciyi de gösterinin içine aldığı "Atatürk ve Aydınlanma" adli Söz Gösterisi'ni tiyatral bir anlatımla sunmuş ve sergilediği olağanüstü performans ile tüm gönülleri fethetmiştir.

ETKİNLİK SPONSORLARIMIZ:

2013 TÜM ETKİNLİKLER:
Erkan Şen
Günsan Çetin
Pavel Sectakof
Fred Pristine

ALTIN:
Tolga Turanlı, Design+
Cenk Sayın

GÜMÜŞ:
Demet Çıtak
Dr. Raşit Anwar
Nalan & Hakan Gökgöz

BRONZ:
Efnan Abacıoğlu
Kuthan Erginbilgiç
Elvan Amasya
Dr. Mehmet Danış Dental House
Dream Concepts
Ceb Design
Merx Inc.

MEDYA SPONSORLARIMIZ:
Turkuaz TV
Radio Perfect
Telve

FOTOĞRAFLAR:
Atilla Soylu
Bora Alap
Orhan Sümen
Alp Tanatmış

ve isimlerinin açıklanmasını istemeyen diğer sponsorlarımız.

10 Kasım Teşekkür Mesajları

"Turkish Society of Canada Derneği'nin son yıllarda yapmış olduğu Cumhuriyetimiz'i ve Atatürk'ü anma programına seyirci olarak katılıyor çok beğeniyor ve çok da takdir ediyorum. Bu programların hazırlanışında, gerek idareci olarak (başta Sayın Hülya Sayın ve eşine) gerekse diğer görevlilere ve gönüllülere candan teşekkürlerimi bildirmeyi bir borç biliyorum. Kanada'ya son yıllarda gelen Türk arkadaşlarımızın ne denli Cumhuriyetimiz'in bekçileri olduklarını ve Atatürk ilkelerine ne kadar candan bağlı olup, O'nun izinden yürümekte olduklarını görmek, Kültür ve İlkelerimizi yaşatmak için gösterdikleri gayret ve özveriler biz Türkleri çok sevindirmektedir. Hele Sunay Akın gibi çok kıymetli birisinin bu günümüzde bizleri zevk ve gururlu bir tarih dersi havasında aydınlatması pragramı daha da zenginleştirdi. Bu etkinlikleri madden ve emek vererek hazirlayanlari, yediden yetmişe programa katılanların tümünü tebrik eder, özellikle Küçük yaşlarda sevinç ve gururla koroda görevli olan öğrencilerimizin ve gençlerimizin alınlarından öperim...Gelecekteki etkinliklerinizin devamını ve başarılarınızı dilerim."

"Sevgili Rüçhan,
Güzel organizasyonunuz ve Sunay Akın'ın bilgi dolu sahnelemesi için emeği geçen tüm arkadaşlara teşekkürler ederiz. Başarılarınızın devamı dileğiyle."

"Sevgili Cenk,

Size ve bütün organizasyonda yardımcı olan arkadaşlarınıza sonsuz teşekkür ediyorum.

Bütün konuşmalarla, Sunay Akın'ın katılımıyla unutulmaz bir gün geçirttiniz herkese.

Çok sağolun.

Sevgi ve selamlarımla"

Sayın Sayın

Düzenlemiş olduğunuz başarılı tören için tebriklerimi yineler, saygı ve sevgilerimi sunarım."

"Sevgili Hülya ve Cenk..

Mü-kem-mel..di... Tam özlemini duyduğum formattaydı. Coşkulu, eğitici, öğretici... Daha da önemlisi bir insan böyle anılır işte diye düşündüm. Gözlerimden yaş hiç eksik olmadı. Hasta olduğum ve açlıktan öldüğüm halde sonuna kadar ilgiyle izledim. Böyle bir zamanda bu yaptığınız o kadar değerli ve önemli ki. Bütün emekleriniz için size ve gönüllülerimize çok teşekkür ediyorum."

"Sevgili Organizasyon Komitesi,

Yoğun uğraşlarınız ile düzenlemiş olduğunuz Sevgili Atamızı Anma Töreni organizasyonunda, Sayın Sunay Akın`ı dinleme zevkini yaşattığınız için çok teşekkür ederim."

"Sevgili Gönüllüler,

Sizler de harikaydınız. Göstermiş olduğumuz performansın güzelliğini alkışlarla gördük. Sevgili Tolga senin çabaların ve katkıların için ayrıca teşekkürler. Ergün Bey yine sizi dinlerken gözlerim doldu, içimi bir coşku kapladı.

Teknik Ekip kadrosu sizlere de ayrıca çok teşekkür ederim.

"Canım Hülyacığım. Başının ne kadar kalabalık olduğunu görmemek için insanın kör olması gerek. Biz ayrı ayrı teşekkür bekleyen birileri olsaydık iş başka olurdu canım. Biz bu işi gönülden, seve seve yapıyoruz. Ne mutlu bize ki bizi bir araya getirip toplayarak bizlere, çocuklarımıza tarihimizi, Türklüğümüzü, Atatürkümüzü gururla gösterecek bir ortam yaratıyorsunuz.

Asıl teşekkürü hak eden sizlersiniz. Bizlerin yaptığı bir kaç saatlik gönüllülük sizin yaptığınız günlük rutin gönüllülüğün yanında hiç sayılır. Asıl teşekkürü gönülden hak eden Sayın Ailesine sevgilerimizle."

"Hülyacım,

Her zamanki gibi büyük bir zevkle katıldım. Ben de çocukların sonraki aktivitelere katılmaları için elimden geleni yapacağım.

Ben sana çok teşekkür ederim. Böyle güzel bir organizasyona liderlik ettiğin ve bizi de bunun bir parçası yaptığın için.

Sevgiler"

"Hülya Hanım iyi akşamlar,

Organizasyonunuz için kendim adıma teşekkür etmek istedim. Heysey mükemmeldi. Ellerinize sağlık. Kızmın bu organizasyonda yer almasına da vesile oldunuz. Bunun için de ayrıca teşekkür etmek isterim. Çok gururlandım bir anne olarak.

Sunay Bey'i yeniden dinlemek çok keyifliydi.

Kısaca çok güzel bir pazar günü geçirdik sayenizde. Emeği geçen herkese sizin nezdinizde teşekkürler.

Sevgiler"

"Hülya Hanım,

Ellerinize sağlık, çok güzeldi organizasyon. Hiç aklıma gelmezdi ilk Kanada'da yaşamaya başladığım bu süre zarfında böylesine profesyonel bir organizasyon ile karşılaşacağım. Bu en başta sizin ve tüm gönüllülerin, sponsorların verdiği çaba, gönülden dayanışma, mükemmeliyetçilik ile gerçekleşti. Gurur duydum, sizlerin arasında yer alabildiğimiz için.

Herşey için teşekkürler. Sizin önderlik ettiğiniz çalışmalarda bulunmak üzere hep gönüllüyüz.

Sevgi ve saygılarımla"

"Culture Days Ontario" Kilim Weaving Workshop

27 - 29 Eylül 2013 tarihleri arasında dördüncüsü yapılan, "Culture Days Ontario" etkinliği kapsamında yeralan " Yöresel Türk Kilimi Dokuma" atölye çalışması 28 Eylül Cumartesi günü Toronto'da Maria A. Shchuka Kütüphanesi'nde 40'a yakın kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Derneğimizin yorulmaz üyesi Sayın Evnur Taran öncülüğünde, kilim dokuma eğitmenlerimiz Aylin Erzurumluoğlu, Esra Tamur, Gülipek Şanlı, Nermin Kahramanoğlu, Sevda Başarır, Şebnem Cam ve Tülin Enbatan katılımcılara yöresel Türk kilim ve dokuma sanatını öğrettiler. Etkinliğe katılan eğitmenlerimize, gönüllülerimiz Serdar Yılgören ve Ahmet Taran'a ve kasnaklara ip germe işini üstlenen Tuba Postacı ve kilim tezgahlarını yapan arkadaşımız Hasan Dinçer'e teşekkür ederiz.

Katılımcıların etkinlik hakkındaki birbirinden anlamlı teşekkür mesajlarını ve ayrıca Tuba Postacı ve Sevda Başarır'ın Kilim Dokuma etkinliği ile ilgili yazılarını aşağıda bulabilirsiniz.

- *Thank you very much for the opportunity to learn Turkish Kilim Weaving. I enjoyed this work shop and the way it is organized. Thank you!*
- *Thank you for making the weaving workshop so enjoyable. Everyone is so patient and very helpful. Also the treats are delicious. Would you consider giving a baking and cooking course?*
- *A wonderful art, so excited, it was my first introduction. I love the Turkish history and all that comes with it. Thank you, please more courses related to art!*
- *So very happy that my curiosity led me to sign-up for this Kilim workshop. I will have to read about Turkish people; as a retired teacher I am very interested in learning about different cultures. The food is delicious, the teachers are friendly.*
- *Thanks so much for organizing this event! What an eye opener! Super nice treats and awesomely patient teachers. Sevda is the best teacher here. Yay, Turkish weaving!*
- *Gratitude for the amazing work and effort you put in organizing this.*
- *Thank you very much.*

Tuba Postacı

Turkish Society of Canada olarak bir muhteşem etkinliğe daha imza atıldı. Aktivitenin öğretmenler kadrosunda yer alamasam da, anneciğim ile beraber kasnaklara ip germe işini üstlendik. En son oğluma ikinci yaş hediyesi olarak üstünde ismi yazan kilimi dokuduğumun üzerinden epey zaman geçmişti. Aslında en büyük keyif desenler birer birer ortaya çıkmaya başladığında olsa da, kasnağa dokunmak bende aynı heyecanı tekrar uyandırdı. Çorbada azıcık da olsa tuzum olduğunu bilmek çok güzel. Etkinlikte emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler.

Toronto Kilim Festivali!

Sevda Başarır

Terliksiz, yalın ayak gezmeyi sevdiğimden kilime basmak iyi gelmiştir her zaman. Kilim şakacı bir yer örtüsü. Basarsın, oraya buraya kayar. Olmadık yerde karşına çıkar. Evin baş köşesinde değil de yazlıkta, koridorda, küçük alanlarda nerede denk gelirse orada. Çok samimi bir eşya. Renkleri, desenleri, boyutu ile kendine özgü bir kimliği var her kilimin. Samimi dedim ya bir şey mi düştü üstüne, alıp silkeleyiverirsiniz.

Olmadı yıkayıverirsiniz. Hali ile kıyaslıyorum da: baş köşeler buram buram yün kokulu ağır, koyu renkli, iç karartıcı halılara ayrılmış. O halılardan kaç tane varsa o kadar iyisin. Çok pahalı, çok emek isteyen, yerinden kalkmayan, temizliği , serilmesi, saklanması sorunlu halılar. Naftaline karışmış yün kokusu geldi burnuma.

Bir de göçebe Türk kültürüne ait bir ürün olduğunu biliyorum kilimin. Gerçekten öyle. Bir yerlere göç edip kilim dokuma geleneği kanımıza, genlerimize işlemiş iyice.

Kuzey Amerika'da sabahlara kadar Nute Blanche etkinliklerinin yapıldığı, sanatta en yeni formların özgürce denediği bir şehirde biz binlerce yıllık bir geleneksel sanatla haşır neşir olduk. Hem de öyle böyle değil. Çekirdek çitlemek gibi birşey. Başlayınca duramıyor insan. El işi derslerinden kaçan, anneye, komşuya ödev yaptıran, dantelden, günden, dikişten anlamayan ben bile çok sevdiysem bu kilim dokuma sanatını herkes sever diyorum. Sevmek ne kelime daha öğrendiğimi idrak edemeden bir de baktım ki başkalarına öğretiyorum!. Mucize gibi değil mi? Evet mucize!

Çünkü çok kıymetli öğretmenimiz Evnur Taran bir mucizedir. Evnur Taran pozitif enerjidir, üretkendir, yaratıcıdır. Hepimizin öğretmeni. Mesleğini, aldığı eğitimi öylesine sevmiş, öylesine kendini adamış ki bizlere bütün bilimsel detaylarıyla ve tarihiyle birlikte ve çok kaliteli bir sunumla anlattı kilimi. Anlatmakla bitmiyor ki... Tezgahlar hazırlanmış, sepetler dolusu küçük yünler hazırlanmış, desenler, motifler, ipler gerilmiş.

Kilim grubuna ilk olarak 23 Nisan'da Sick Kids Hospital aktivitesinde katılmıştım. O da çok ilginç bir deneyimdi. Kilimin neş'esi, iplerin canlılığı, parmakların kıpırtısı bir yanda , küçük hasta organlarıyla gülümseyen çocuklar ve yakınları diğer yanda. Öyle samimi bir sanat ki kilim, o ağır, uykulu, kaygılı hastane ortamına bile bir canlılık, bir neşe katmıştı. Biz de tıpkı çözgü ile atkı iplikleri gibi birbirinden farklı ruh hallerine kapılmıştık. Sevinmiş miydik? Sevinememiştik. Orada acı çekenlerin o süreci güzel geçirmelerini istemiş; umutlarını, seslerini, duygularını aktarmaları için tezgahlar sunmuştuk. Ama onlar çok sevinmişlerdi.

Kültür günleri kapsamında, Eglinton kütüphanesinde değerli sanatçımız Evnur Taran'ın çabalarıyla organize edilen bu etkinlik bambaşkaydı. Gönüllü arkadaşlarla arılar gibi bir o yana bir bu yana misafirler gelmeden hazırlığa giriştik. Beyaz örtüler masalara serildi, bayrağımız, nazar boncuğumuz, şirin sepetler, tatlılar, tuzlular derken vakit geldi.

Kanadalı misafirlerimiz kilime merak salmışlar. Her yaştan, her ırktan kilim dokumaya gelen yaklaşık 50 kişi vardı. İlk başlarda büyük bir dikkatle herkes nasıl dokunacağına odaklandı. Bir süre sonra konumuz sadece Türkiye oldu. Bunu hangi bölgelerde dokuyorlar? Kaç yıllık bir gelenek? Başka ne tür ipler kullanılır? İklim nasıl? Kilim geçim kaynağı mı? Daha aklınıza gelebilecek binlerce soru. Konumuz, sohbetimiz bitmiyor. Herkes çok mutlu. Hele bir de o küçük motif ortaya çıktıkça kimsenin tezgahları bırakıp da gidesi gelmedi . Bıraktırmadık zaten. Tezgahlar da hediye ve anı olarak misafirlere verildi. Bir coşku, bir mutluluk. Sakın bir sonraki etkinliği kaçırmayın!

Albion Library Kilim Dokuma Etkinliği

Albion Library büyük çalışma odasında gunlerden 5 Aralik 2013 ve saat 18:00. Yirmi katılımcı önlerinde minyatür kilim tezgahları ve rengarenk yünlerden oluşmuş küçük yumaklar, merakla ve ilgiyle kurs öğretmenini dinliyorlar. Eğitmenlerimiz Sn. Evnur Taran ve yardımcıları Sn. Işıl Gönel, Sn. Betül Kıralı ve Sn. Gülipek Sanlı sınıfın farklı yerlerinde sürekli gelen soruları yanıtlamaya çalışıyorlar. Turkish Society of Canada gönüllüleri Sn. Aynur İlkay, Sn. Hasan Dinçer ve Sn. Hale Alpay girişte bir servis masası kurmuşlar, verilecek arada atıştırılmak üzere yiyecek içecek hazırlamışlar. Albion Library proje sorumlusu Miss Carrie Benbow katılımcılar arasında dolaşıyor, neşe ile onlarla konuşuyor ve bir yandan merakla öğretmenimizi dinliyor ve yapılanları izliyor.

İlk gün yapılan iki saatlik çalışmanın ardından katılımcılar minyatür tezgahlarını alarak ve ev ödevi olarak kaldıkları yerden devam etmeleri istenerek ayrılıyorlar. İkinci hafta ise gösteri zamanı. Bitirenler gururla yaşamlarının ilk kilimini gösteriyorlar, diğerleri birikmiş yeni sorular ile yaratıcılıklarını geliştirmeye çalışıyorlar. Eğitmenlerimiz detay teknikleri öğretiyor. Malzemelerin ve diğer kaynakların nerelerden bulunabileceğini tekrar tekrar anlatıyor. İlkbaharda tekrar benzer bir etkinlik yapmak için katılımcılar ile sözleşip ayrılıyoruz.

Toronto, Etobicoke'da bulunan Albion Library bünyesinde 5 ve 12 Aralık 2013 tarihlerinde Turkish Society of Canada tarafından düzenlenen ve ikişer saatlik sınıf içi pratik eğitim olarak gerçekleştirilen Kilim Dokuma Etkinliği'nin genel havasını kısaca böyle vermeye calistik. Zengin kültürel motiflerimizden birisini Kanada'lilara da aktarmamizi saglayan bu guzel etkinlikte gönüllü olarak görev alan eğitmenlerimize ve diğer TSC gönüllülerine teşekkür ederiz.

Albion Library Kilim Dokuma Etkinliği

Interview with Carrie Benbow

Thank you very much for hosting Turkish Kilim Weaving event. It is a very old tradition in different parts of our country. How did you contact our community or how did you hear about this event?

My colleague at the Maria A. Shchuka Library hosted a similar program for Culture Days. She told me how amazing the program was, how wonderful the people were that ran it and how well received it was by the community.

It is good to hear that. Thanks again.

Also, we have a well-established and enthusiastic knitting group, which we thought this program might appeal to them as well as other members of the community.

Do you think that this event gives some idea about our culture and traditions? Is this the first time for this community?

Yes, we think it is very important for the community to experience different cultures. We try to run multicultural programs whenever possible.

If you feel that this is a good event, do you have any further plans to repeat it in the future?

Yes! We talked about the possibility of running this program for four weeks, possibly in the spring.

This will be nice,

Do you have any suggestions to make this event better in the future?

No, everything is absolutely perfect!

Thank you very much. We welcome any comments you may have to make the event even better in the future .

Thank you so much. We are so happy with everything.

Bayram Yemeği

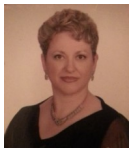

Tülin Enbatan

Sevgili babacığım 'hiç bayram gelsin istemiyorum!' derdi yıllar önce. O zamanlar küçük bir çocuk olan ben bunu pek anlayamaz hatta kızardım. Zira bayramlar bizim için çok heyecan vericiydi o zamanlar. Zaten hep öyle değil midir? Çocuklar gelen her yeni bayramdan önce çok heyecanlanır ve çok sevinirler. Bayramlar en çok onlar için güzeldir. Bayramlık giysilerini günler öncesinden hazırlamalar, bayram sabahı babalarının namazdan gelmesini heyecan ve sabırsızlıkla beklemeler, büyükleri ziyaretler, el öpmeler, harçlık almalar, bol bol şeker, çikolata ve tatlı yemeler ve bunun gibi birçok heyecan dolu bayram güzellikleri… Bayramların tadı bir başkaydı her zaman.

Bütün bunlar biraz büyüyüp de artık bayram havasından uzaklaşmaya başlayınca heyecanını yavaş yavaş yitirmeye başlar. Sonra yıllar yılları kovalar ve bir yetişkin olup da hayatın akışına kapılınca bayramların gelmesi bu defa tatile gitmenin heyecaına bırakır kendini. Tatile gitmeyenlerin evde ve yalnız başlarına kaldıklarını görmeye başlayınca ben de babacığımın niçin böyle söylediğini yıllar geçtikten sonra anladım. Bayramın gelmesi demek kendinizi daha bir yalnız hissetmek anlamına gelmeye başladı zamanla. Bir zamanlar bayramda sizleri ziyaret edenler gelmez, çocuklar da bayramın o güzel heyecanını yaşayamaz oldu. Biz gurbetteyiz diye bunun yaşanamadığını düşünürken arkada bıraktığımız ülkemizde de bayram heyecanlarının yerlerini zaman içersinde tatil heyecanlarına bıraktığını gördükçe üzüntüye kapıldım ister istemez.

Hayatın hızlı temposu içinde eski bayramları geleneklerimize uygun yaşamak zor da olsa Kanada'daki yaşantımın son birkaç senesinde tek tek ziyaret edip bayramlaşamadığımız sevgili dostlarımızın bayramını bir arada kutlamanın zevkini ve kolaylığını Turkish Society of Canada`nın düzenlemekte olduğu ve artık geleneksel hale gelen bayram yemekleri sayesinde yaşadım.

Bu sene yine çok sevdiğimiz bir mekan olan Jerusalem Restaurant'ta düzenlenen ve Kurban Bayramı'nın ikinci günü olan16 Ekim 2013 tarihinde bizleri biraraya getiren yemekte sevdiğimiz arkadaşlarımızla görüşme ve bayramlaşma olanağı bulduk. Damak tadımıza uygun açık büfesi eşliğinde ve Turkish Society of Canada'nın başarılı organizasyonu ile çok hoş saatler geçirdik. Herkes çok neşeliydi ve görebildiği tüm dostlarıyla sohbet etme telaşı içindeydi.

Dernek yöneticilerinin konuşmaları, hediye çekilişleri, derken yine güzel bir bayram gecesinin sonuna geliverdik. Ne çabuk da geçmişti hayli zamandır beklediğimiz bayram yemeğimiz? Uygun fiatlarla, uygun mekanlarda böyle bir geleneği sürdüren dernek yöneticilerine teşekkür edip, dostlarımızla vedalaşırken her zamanki gibi tekrar görüşme dilekleri herkesin yüreğini ısıtıyordu. Olsun, bizim de artık böyle bayramlarımız var! Hiç yoktan iyi değil mi?

Bir dahaki bayram yemeğine kadar kalın sağlıcakla.

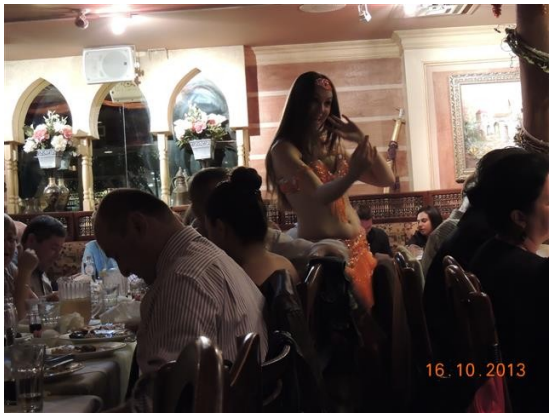

Bisikletle Kanada

Bisiklet Sevdası

Erkan Sarıoğlu
erksar@hotmail.com

Newfoundland & Labrador (NL)

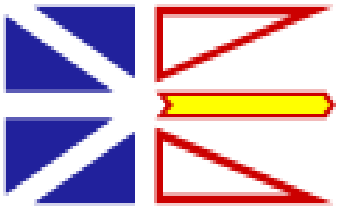

Baş Şehri	**St. John's**
En Büyük Şehri	**St. John's**
Resmi Dil	**İngilizce**
Konfederasyona giriş	**31 Mart 1949 (12inci)**
Yüzölçümü Alan	**405,212 km^2 (10uncu)**
Kanada'ya olan oranı	**9,984,670 km^2 nin % 4.1'i**
Nüfus (2010)	**511,300 (9uncu)**

Bizi Sydney, Nova Scotia'dan Argentia, New Foundland'e götürecek olan feribot henüz üç yaşındaydı ve bu yolculuğu ilk kez yapıyordu. Şansımıza deniz çok sakindi. Gece çok güzel bir uyku çektikten sonra sabah restoranda enfes bir brunch yedik. Newfoundland zaman dilimine girdiğimiz için saatlerimizi 30 dakika ileri aldık, yani Oakville, Ontario'daki evimle aramızda şimdi 1:30 saat fark oluşmuş oldu.

Öğlene doğru Fransız adası olan St-Pierre'yi gördük. Saat üç gibi de Argentia'ya vardık. Hemen bisikletlerimizi alıp Withbourne'a doğru yola koyulduk. 55 km. sonra eski bir kiliseye vardık. Burada oranın yerli halkı bize yemek hazırlamışlardı. Grup olarak yedikten sonra bir 5 km. daha giderek akşam 8'de geceyi geçireceğimiz hockey arena'sına vardık.

Arena'da herkes rahatlıkla uyuyabilmek için uyku tulumu ve yer yatağını serebileceği bir köşe buldu, Bu turumuzun bitişinden önceki son gece olduğundan epeyi heyecanlıydım. Ertesi günün pürüzsüz geçebilmesi için son hazırlıkları yaptım, bisikletimi temizleyip zincirini yağladım, son kez frenlere ve lastiklere baktım, gerekeni yaptım. Evet, hazırdım. Yıllardır hayalini kurduğum bu rüyanın gerçekleşmesine 24 saatten az bir zaman kalmıştı. Bu hisle uyku tulumuma girdim ve uyudum. Sabah 5'de kalktım, güzel bir kahvaltıdan sonra tüm tur boyu yanımda taşıdığım Türk bayrağımı Kanada bayrağı ile birlikte bisikletimin önüne taktım. İkisinin de üzerinde TdC (Tour du Canada) 2011 yazılıydı.

Bu son günümüzde St. John's'a gidiş güzergahı olarak iki şıkkımız vardı. Birisi 96 km.lik highway'i almak, diğeri de 131 km.lik güzel manzaralı sahil yolunu almaktı. Grup olarak öğleden sonra saat 3'de son varış noktamıza 11 km.lik bir mesafede olan Tim Hortons'da buluşup oradan grup halinde Signal Hill'e gitmeye karar verdiğimizden çoğu arkadaşlar kısa yolu seçti fakat Keith ile ben bunun bizim Newfoundland'ın güzel yerlerini görebilmemiz için son fırsat olduğunu düşünerek uzun yolu tercih ettik.

Keith ile beraber saat 7 gibi yola düzüldük. Hava sabahtan bayağı sisliydi. İlk olarak Dildo adlı bir balıkçı köyünden geçtik ve Kaptan Dildo ile tanıştık.

Saat 10 gibi sis kalktı ve güneş bütün güzelliğiyle ortaya çıktı. Conception Bay'e vardığımızda Brigus adlı bir köye geldik. Bu köy 1612'de kurulmuştu ve şimdiye kadar Kanada'da gördüğümüz en eski yerleşim yeri olarak kayıtlarımıza geçti.

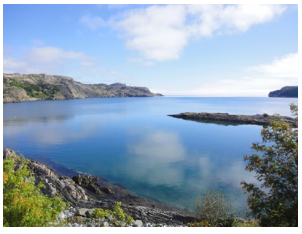

Yol boyu çok güzel köyler ve koylar gördük. Manzaralar çok güzeldi fakat yollar bayağı tepelikti. Sıkı tırmanışlar yaptık, bir tepe biter bitmez bir diğeri başlıyordu. Tim Hortons'a da geç kalmamak için bayağı bir bastırdık. Tabii bu durumda benim bacağımdaki hamstring problemi kendini hatırlattı. Neyse, biraz daha dikkatli olarak sürmeye devam ettim ve 3:12'de Tim Hortons'a ulaştık. Yine grup olarak 35 bisikletlinin hep bir arada sürmesinin St. John's sokaklarında trafik sorunu yaratabileceğini düşünerek 5'er kişilik küçük gruplara ayrılmaya karar verdik ve son 11 km'ye böyle devam ettik. İlk durağımız Railway Coastal Müzesi önündeki Mile 0 noktasıydı. Burası Pasifik Okyanusu'ndan Antlantik Okyanusu'na kadar olan eski tren yollarını kullanan Trans Canada Trail'inin başlangıç noktasıydı. Diğer Mile 0 noktası, Terry Fox'un Marathon of Hope (Ümit Maratonu)'unu başlatmadan önce ayağını Pasifik Okyanusuna daldırdığı nokta Water Street'in sonundaydı fakat oraya yeni bir heykel dikileceği için halka kapalıydı.

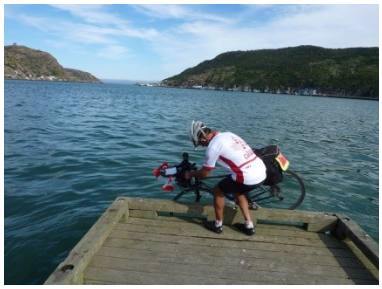

Sonra Harbourside Park'ına geldik ve öntekerleklerimizi Atlantik Okyanusu'na daldırdık. Böylelikle Pasifik'te arka tekerleğimizi ve Atlantik'te de ön tekerleğimizi okyanusa daldırarak Kanada'yı Batı kıyısından Doğu kıyısına kadar katettiğimizi kanıtlamış olduk. Bu ne güzel bir duyguydu.

Buradan artık son bitiş noktamız olan Signal Hill'e doğru hareket ettik. Fakat Tanrım, bu ne finaldi! Tırmanış St. John's'un sokaklarında başlamıştı zaten fakat giderek dikleşmeye başladı.

Eğim yüzde 16-18 arasına ulaştı fakat arkadaşların ve karşılamaya gelenlerin bizleri destekleyici çığlıkları arasında ve turu bitirme azmiyle bacağımdaki ağrıyı ve çektiğim ızdırabı artık duymaz olmuştum. Tamamiyle adrenalindi ve o azimle ayağa bile kalkmadan o tepeleri tırmandım ve Signal Hill'in tepesindeki Cabot Tower'a ulaştım. Bu öyle bir finaldi ki, herhalde hiçbir zaman unutamayacağım bir başarı duygusu olacaktı.

Kanada’yı bisikletle bir uçtan öbür uca geçen ilk Kanada'lı Türk olduğum için Türk bayrağımı ve Kanada bayrağını gururla sergiliyordum.

Hepimiz son derece mutluyduk. Bizleri karşılamaya gelenlerin getirdiği şampanyaları hepimiz neşe içinde yudumladık.

Sonra Signal Hill’den birkaç dakikalık mesafede olan otelimize, Battery Hoteli'ne gittik. Akşama ödül yemeğinde mükemmel bir yemek yiyip hep beraber kadehlerimizi bu mutlu anımız için kaldırdık.

Yemek sonunda Tour du Canada'nın organizatörü ve teknik direktörü olan Bud Jorgensen'in elinden sertifikalarımızı aldık. Uzun zamandır hayalini kurduğum bu rüyanın gerçekleşmesinden ve eriştiğim bu başarıdan dolayı son derece mutluydum ve bundan büyük bir gurur duydum.

Böylelikle son eyaletimiz olan Newfoundland & Labrador'u da iki günde 181 km yaparak tamamladım. Son sticker'i da yapıştırdıktan sonra bisikletimdeki Kanada'nın tüm 10 eyaletinin sticker'ları tamamlanmış oldu. Neticede Kanada'yı bir uçtan diğer uca bisikletle toplam 74 günde 8042 km. sürerek katetmiş oldum.

Gelecek sayıda tur sonrası ile ilgili bilgileri aktarmak için son kez görüşmek üzere.

Benim Babam Mustafa Kemal

Şiir Köşesi

Melek Ökten

melek@rogers.com

Benim Babam Mustafa Kemal

O bana, ben doğmadan önce sahip çıkmıştı

İstikbalimi devrimleriyle aydınlatmıştı

Sen benim askerim, sen benim hayallerim

Sen benim Türk oğlu Türk evladımsın demişti

Benim Babam zeki, çalışkan ve cesur olmamı istemişti.

İleriyi görüp, tehlikeleri anlatmıştı

Eğitimin bütün karanlıklara ışık

Medeniyetin en güzel aydınlık

Sadece ilim ile yolumuzun açık

Olduğunu defalarca hatırlatmıştı

Benim Babam yarınlara, hep umut dolu bakmıştı.

Yobazdan, gericiden hiç hoşlanmazdı

Örümcek kafalılara göz açtırmazdı

O gözlerde ateş, sözlerde akıl arardı

Alim gibi düşünür, bir şahin gibi bakardı

Kahbenin önünde diz çökmez, adam gibi adamdı

Benim Babamı, dostu düşmanı bütün dünya sayardı.

Binlerce kardeşim istiklal için can verdi

Hepsi onun evladı, hepsi onu severdi

O evladına sövmez, sövenide ezerdi

Kimsenin kuklası olmaz, oyunlara gelmezdi

Benim Babam Şehidine ihanet etmezdi

Çünkü o bir Gazi, o bir şanlı şerefli bir askerdi.

Ben kahraman Babamı hep seveceğim

Kardeşlerime ilkelerini öğreteceğim

Babamın yolunda doğdum, gerekirse öleceğim

Dil uzatanları asla affetmiyeceğim

O dilleri kesip, ayaklarımla ezeceğim

Çünkü bu emanet benim, bu emanet helal

ÇÜNKÜ BENİM BABAMIN ADI MUSTAFA KEMAL.

Ahmet Faruk Nalbantoglu

Bunlari Biliyormuydunuz?

Soru: Asagidaki sözü kim söylemistir?

Atatürk bu yüzyılın büyük insanlarından birinin tarihi başarılarını, Türk halkına ilham veren liderliğini, modern dünyanın ileri görüşlü anlayışını ve bir askeri lider olarak kudret ve yüksek cesaretini hatırlatmaktadır. Çöküntü halinde bulunan bir imparatorluktan özgür Türkiye'nin doğması, yeni Türkiye'nin özgürlük ve bağımsızlığını şerefli bir şekilde ilan etmesi ve o zamandan beri koruması, Atatürk'ün ve Türk halkının işidir. Şüphesiz ki, Türkiye'de giriştiği derin ve geniş inkılaplar kadar bir kitlenin kendisine olan güvenini daha başarı ile gösteren bir örnek yoktur.

Cevap: John F.KENNEDY (A.B.D.Baskanı, 10 Kasım 1963)

Turkish Folk Music

Turkish Music

Dr. (méd/tıp) İlhami Gökçen

ilhamigo@hotmail.com

Turkish music has many branches. Turkish Folk Music is one of these branches.

Folk music works with rhythm are called, 'kırık havalar' (literally, broken melodies) ; the ones without rhythm are called, 'uzun havalar' (literally, long melodies).

Various categories of instruments (string, wind, percussion) are used in folk music.

Although generally anonymous, some folk music works are connected to a particular minstrel. The piece below belongs to a well-known minstrel, Aşık Veysel (1894-1973). The mood is sombre together with the expression of futility of life.

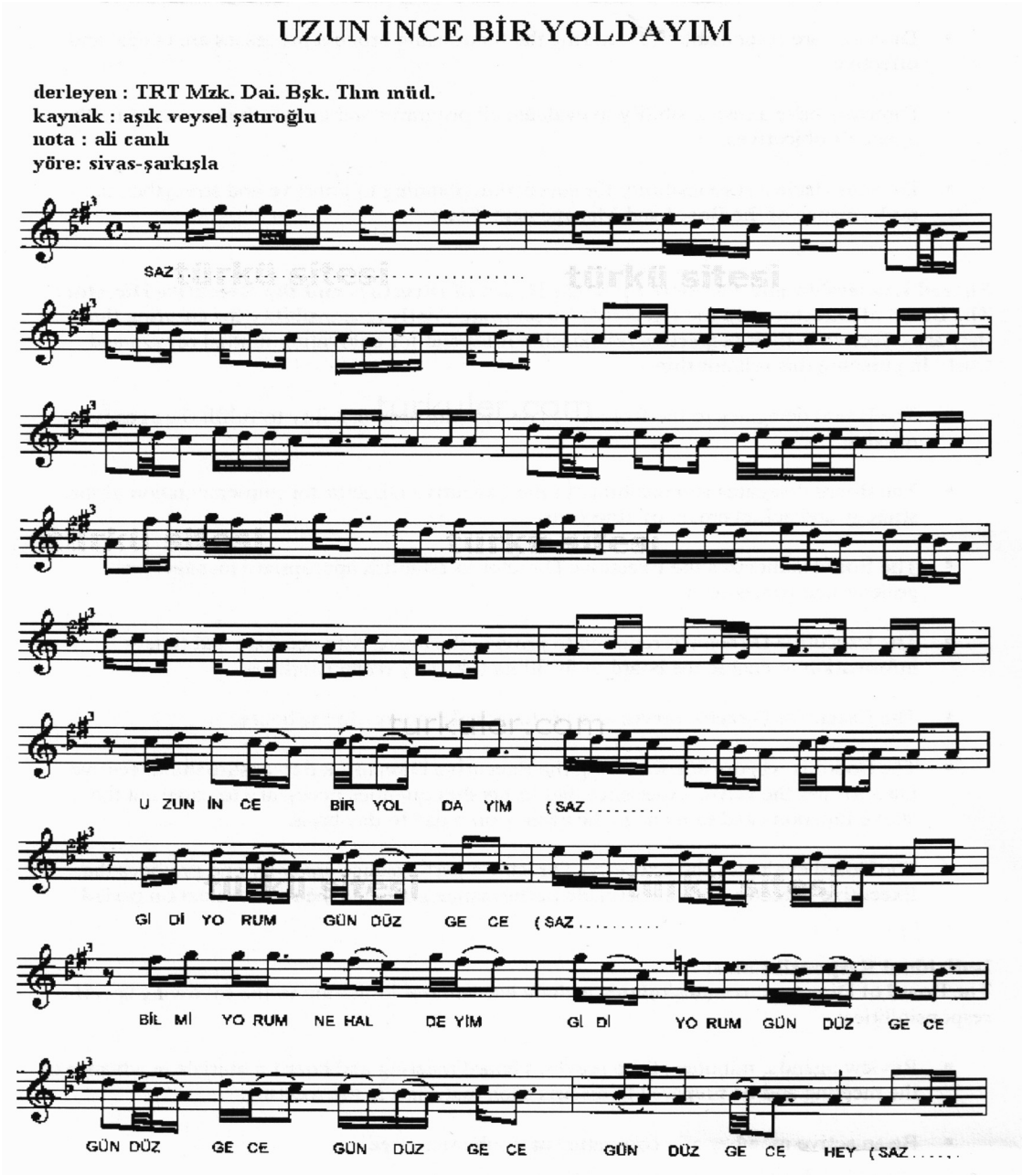

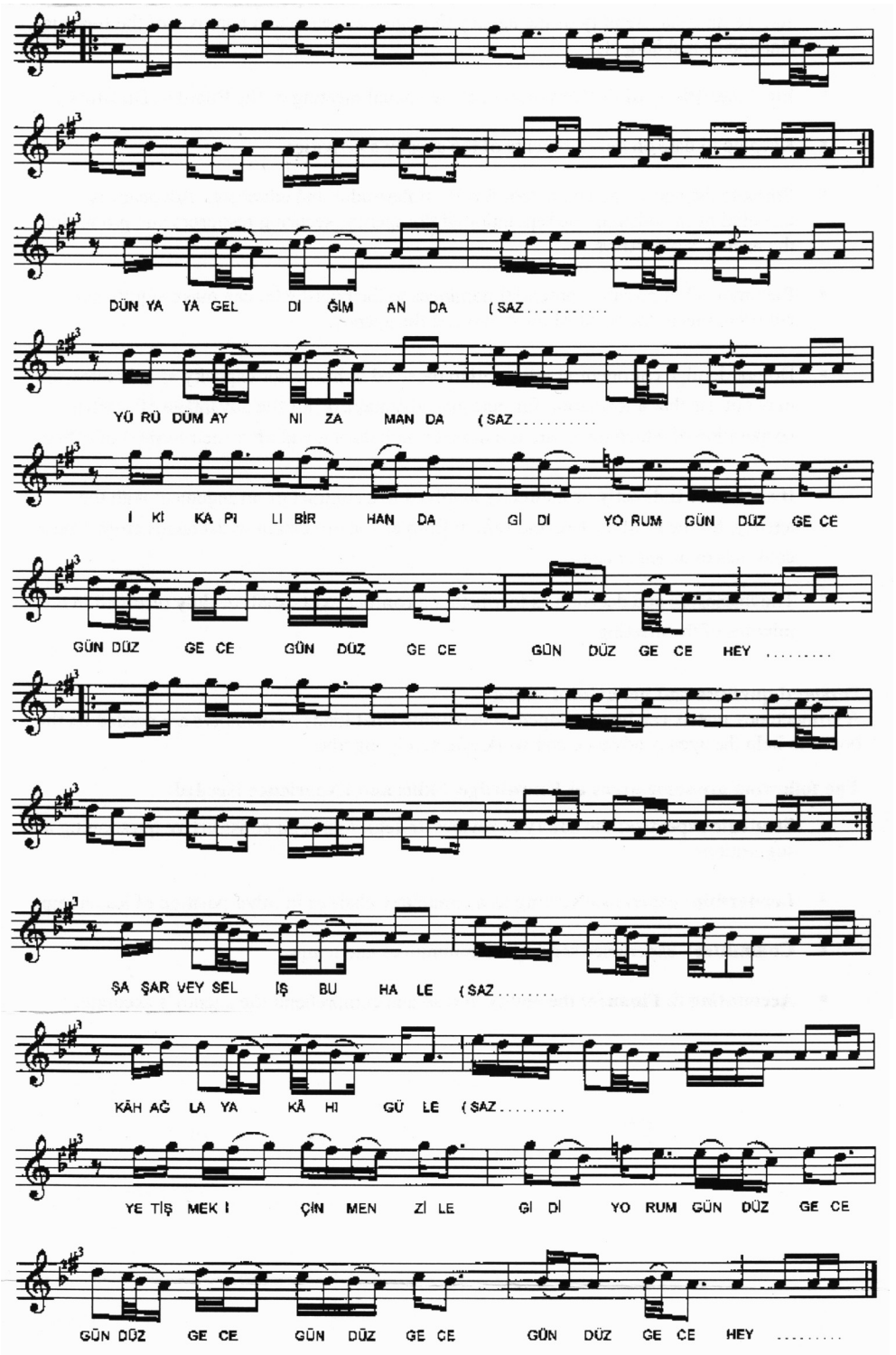

-1-
UZUN İNCE BİR YOLDAYIM
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE
BİLMİYORUM NE HALDEYİM
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE

-2-
DÜNYAYA GELDİĞİM ANDA
YÜRÜDÜM AYNI ZAMANDA
İKİ KAPILI BİR HANDA
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE

-3-
UYKUDA DAHİ YÜRÜYOM
KALMAYA SEBEP ARIYOM
GİDENLERİ HEP GÖRÜYOM
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE

-4-
KIRKDOKUZ YIL BU YOLLARDA
OVADA DAĞDA ÇÖLLERDE
DÜŞMÜŞÜM GURBET ELLERDE
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE

-5-
DÜŞÜNÜLÜRSE DERİNCE
UZAK GÖRÜNÜR GÖRÜNCE
BİR YOL DAKKA MIKTARINDA
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE

-6-
ŞAŞAR VEYSEL İŞ BU HALE
KÂH AĞLAYA KÂHİ GÜLE
YETİŞMEK İÇİN MENZİLE
GİDİYORUM GÜNDÜZ GECE

Uzun ince bir yoldayım (*I am on a long and narrow road*)

Gidiyorum gündüz gece (*I am on my way day and night*)

Bilmiyorum ne haldeyim (*I dont know what state I'm in*)

Gidiyorum gündüz gece (*I am on my way day and night*)

Dünyaya geldiğim anda (*From the moment I came into the world*)

Yürüdüm aynı zamanda (*I began to walk at the same time*)

İki kapılı bir handa (*In a lodging with two doors*)

Gidiyorum gündüz gece (*I am on my way day and night*)

Şaşar Veysel iş bu hale (*Veysel is bewildered about his state*)

Kâh ağlaya kâhi güle (*Sometime crying, sometime laughing*)

Yetişmek için menzile (*To arrive at the destination*)

Gidiyorum gündüz gece (*I am on my way day and night*)

Türkçesi:

Türk Halk Musikisi

Türk musikisinin birçok dalları vardır. Bu dallardan biri de Türk Halk Musikisi'dir.

Halk musikisi eserleri ritimli olursa, 'kırık hava', ritimsiz olursa, 'uzun hava' olarak adlandırılır. Halk musikisinde çeşitli mızraplı, yaylı, üflemeli ve vurmalı çalgılar kullanılır: Bağlama, kabak kemane, kaval, mey, zurna, darbuka, davul, def, vb.

Genellikle anonim nitelikte olmakla beraber bazı halk musikisi eserleri bilinen bir ozanla ilgili olabilir. Verdiğimiz örnek eser tanınmış bir ozan olan Aşık Veysel'indir (1894-1973).

Patates Püresinden Yılbaşı Ağacı

Asumanca Lezzetler

Asuman Dinçer

Sevgili Telve okuyucuları,

Bu sayımızda sizlerle geçen sene yılbası akşamı icin hazırladığım bir tarifimi paylaşmak istedim. Malum geriye saymaya başladık, bir yılı daha geride bırakıyoruz.

*Patates püresinden yılbaşı ağacını hazırlamak için; Marketten aldığım alüminyum kalıba, 1 gün önceden hazırladığım zeytinyağlı patates püresi*ni *yerleştirip buzdolabına koydum. Ertesi gün servisten 1 saat kadar önce dolaptan çıkartıp, resimde gördüğünüz gibi süsledim. Özellikle çocukların çok beğenisini kazandı.*

Aynı fikri patates püresi yerine fava bakla ile de deneyebilirsiniz. Süslerken cherry domates yerine dilimlenmis içi biberli yeşil zeytin, siyah zeytin ve de kırmızı tane karabiber kullanabilirsiniz.

Ben şimdiden hepinizin yeni yılını kutlar, 2014'un hepimize güzellikler getirmesini dilerim.

Sevgiler,
Asuman

Malzemeler:

- 5-6 büyük boy patates
- 1/2 çay bardağı zeytinyağı
- 1/2 limon suyu
- 2 diş sarmısak
- Deniz tuzu

Üzerine:

- Cherry domates
- Dereotu
- Zeytin

Hazırlanışı:

- Kabuklarını soyduğunuz patatesleri küp küp doğrayın, derince bir tencereye üzerini bir parmak geçecek kadar su koyup, kapağını kapatmadan, suyunu tamamen çekene kadar haşlayın.
- Patates ezeceği ya da bir çatal yardımı ile ezilmiş patateslere sıcakken, 1/2 çay bardağı zeytinyağını, 1/2 limonun suyunu, 2 diş dövülmüş sarmısağı ve tuzu ilave edip karıştırın.
- Kalıba alıp soğuttuktan sonra, üzerini kapatıp buzdolabına kaldırın. Servisten 1 saat kadar önce kare ya da dikdörtgen bir servis tabağına ters cevirip, üzerini zevkinize göre süsleyin.

Afiyet olsun.

Belki Bir Gün

Deniz Gülerman

deniz.gulerman@hotmail.com

Kendi ülkemi hiç tanımıyorum ben, biliyor musunuz? Halam olmasaydı Ankara'yı bilmeyecektim; derneğin gezisi olmasaydı Kapadokya'yı göremeyecek, Bozcaada'nın kokusunu içime çekemeyecek, Denizli'yi bilmeyecektim. Yakın olmasaydı Edirne, Çanakkale ve Gelibolu'ya düşmeyecekti yolum. Türkiye'ye her gidişimde planlar yapıyorum; 2-3 gün için hiç görmediğim bir yere gideyim, gönlümce gezeyim, yeni yerler görüp, yeni tatlar tadıp, yeni hayatlar öğreneyim; yeni renkler eklensin yüreğime, kameram şahit olsun. Tabii sonuç bildik… Yavaş git! Nereye gidiyorsun tek başına? Kız başına? O kadar çok istiyorum ki yeni şehirler görüp, gezmeyi… Sırf kendimi eksik hissettiğim için içime atıyorum, sonra kendime hırslanıyorum ve fotoğraflarına bile bakmak istemiyorum. Küçük de olsa bir ümit var; belki bir gün giderim ve o gün geldiğinde her şey bana yeni olmalı!

Annem ve babamla gideyim desem, herkesin işi gücü var, üzerine bir de tedirginliği, telaşı var. Nasıl gidilecek, nereden gidilecek, yol kalabalık mıdır, nerede kalınacak, yer var mıdır… Ağabeyimlerle de denedik bu sene, önce benim programım onlara uymadı, sonra onlarınki benimkine, en sonunda da hava bozdu, yalan oldu… Arkadaşla dedim… Türkiye'de benimle gezecek arkadaşım kalmamış, millet çoluk çocuğa karışmış, ben gezme derdindeymişim, onu farkettim.

Şimdi Türkiye'ye döneceğim desem, nerede yaşayacağımı bile bilmiyorum. Kafamdaki haritada Ankara ve Çanakkale'den ötesi yok; olmalıydı hâlbuki. Kanada'dan, İngiltere'den, Avusturya'dan, Yunanistan'dan önce Türkiye olmalıydı çizgiler içerisinde.

Birilerine bağlı olmayı hiç sevmedim ben. Başkalarının işlerine, saatlerine ve hatta keyfine göre yaşamak, hiçbir zaman bana göre olmadı. Bir de üzerine bu kadar uzun sure tek başıma, özgürce yaşadıktan sonra…

Uzun bir yolculuğa çıkmak istiyorum, tek başıma. Benimle aynı hayali paylaşan birini bulursam ne âlâ…

Ama sadece o yolda gidebilmek için, yoksa benim istediğim bir yere varmak değil.

Manzarasını beğenmediğim yoldan geri dönüp, başka bir yola sapmak, sadece bana keyif veren bir yolda gidebilmek.

Yeşillerin süslediği, yüksek ağaçların gölgelendirdiği, bol güneşli yollar.

Kimseye danışmadan, bekletme ya da geç kalma tasası taşımadan.

Plansız, programsız…

Dilediğimce…

Denizi gördüğümde durup, kokusunu içime çekmek. Hatta dayanamayıp, yüzmek.

Belki bir ağaç altında oturmak, sırtımı gövdesine dayamak.

Papatyalar arasında, çimlerin üzerine uzanmak, güneşin altında.

Gece olduğunda müziğin ruhuma karışmasıyla, yüzümde kocaman bir mutlulukla eşlik etmek şarkılara.

Belki biraz hüzünlü şarkılar dinlemek.

Hatta şarkılarla ağlamak, şarkılarla haykırmak.

Ama sonuna kadar hissetmek notaları.

Ve en önemlisi bu uzun yolculuk sırasındaki duraklarım… Ben çevremdeki insanlara çok bağlıyım, bilen bilir… Kolay kolay çıkartamam kimseyi hayatımdan. Ama bilmedikleri bir şey var ki, o da tanımadığım insanlara da bağlıyım… Kalmasını istediğim insanların olduğu gibi, hayatıma uğramalarını da isterim bazı insanların. Gelsinler ve

Belki Bir Gun

gitmek istedikleri yerlere gitmek için devam etsinler…

İşte bu yüzden, geçerken hep durmak isterim ben yol üzerindeki benzin istasyonlarında… İstasyonlar, insanların hayat yolculuklarında verdikleri duraklardır benim gözümde. Geçerken uğrasınlar mola vermek, enerji depolamak için, ama devam etsinler yollarına ve varsınlar gidecekleri yere, kavuşsunlar bekleyenlerine. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum. Durduğum sırada, benzin almak için gelenleri izlemek, nereden gelip, nereye gittiklerini, nedenlerini, bekleyenlerini, geride bıraktıklarını, kaygılarını, sevinçlerini, pişmanlıklarını, sevdiklerini, kırıldıklarını, ailelerini, çocuklarını düşünüp, kafamda onlara bir hayat kurmak gibi bir tutku var içimde… Hele bu istasyonda ağaçlar, çiçekler varsa, kuş cıvıltıları, güler yüzlü insanlar ve mis gibi kokusuyla demlenmiş çay varsa…

Belki bir gün gerçekleştiririm bu hayalimi… En iyi (tek) bildiğim yol olan Malkara'dan Keşan'a kadar gider, oradan şüpheyle Gelibolu'ya doğru ilerler, sonra torpidodaki haritaya bakarak karşıya geçeceğim rotayı belirler ve karşıya geçtikten sonra haritayı kaldırıp, keyfimin belirlediği rotaya geçer, giderim de giderim… Gözüme kestirdiğim benzin istasyonlarında durup, çayımı içer, insanları izler, hayatlarını yazarım kafamda, hatta defterime… Hatta biraz şanslıysam, sohbet eder, gerçek hayatlarını öğrenir, onları yazarım… İstasyonların sahipleriyle tanışırım, biraz güler yüzlüyse oturur, sohbet ederim belki… Belki birinin gülümsemesinde Cemil amcamı bulurum, ki eminim bulamam. Ama ümit işte, bile bile aramaya devam ederim belki.

Belki bir gün gerçekleştiririm bu hayalimi, alır başımı giderim bir yerlere…

Ama dönerim.

Advertise online with TELVE

+1000 Turkish Canadians visit Telve's site after it goes online.

www.turkishcanada.org is the most visited Turkish Community website

Attract the community's attention with your advertisement.

Telve's advertisement rates per issue:

Full page: $50

Half page: $25

1/4 page: $12.50

Business Card, 1/8 page: $7.50

BUSY BUSSSSYYYY…

Elvan Eryöner Denizkuşu

elvan_eryoner@hotmail.com

Oooooo…. Tamı tamına 3 ay olmuş yazmayalı… E işe başlayalı da 3 ay… Hayat normal düzenine girdi, sonunda turist modundan çıktım… Ama bizim komedi devam ediyor.

Bi kere ilk hafta neredeyse ofisteki gençlerin hiçbirinin ne dediğini anlamadım, tek duydum "wuaa wuuuaaa wuuğğaaa" diye bir ses… Ay insan bi kelime dahi çekip çıkarmaz mı aradan. Hani "it is" falan… Yok anam…! Kulaklarımı beş açıyorum yine faydası yok…

Hele bi tanesi var Harry Potter kılıklı, 3 ay geçti yeni anladım ki çıkan "oorrgg" sesi "morning"miş . Ben de diyorum kimse bi günaydın demiyo…

Alışıyorum yavaştan yavaştan…

Onlar da beni bu arada ya salak ya da kendini beğenmiş sanıyolar . Tabii buna benim de katkım yadsınamaz… Geçen gün tuvaletten dönüyorum, baktım bizim ofisin kapısının önünde bi Purolator paketi… Allah Allah! adam da bi kapıyı çalıp teslim etmemiş mi diye düşünüp aldım paketi elime, şirin şirin girdim içeri; sekretere "Purolatoooorrr" diye seslenerekten… Kadın patlattı kahkahayı tabii, meğerse o gidecek paketmiş . Ulen ne biliiim ben… 'Salak' demedi de kibar Kanadalım, yine de 'yardımcı olmaya çalıştığın için teşekkürler' dedi .

Ben bayrak kırmızı…

İşe başladığımın 3. Haftası Müşteri Memnuniyeti Kokteyli yapmasınlar mı? 100 küsur davetli… Kim kimdir? Ne konuşucam? Nasıl konuşucam? Neyse bir hafta önce davetlilerin listesi geldi fotograflarıyla birlikte, kim hangi şirkette herşeyi yazmışlar…

E ben naaptım? Tabii aldım listeyi elime, LinkedIn' den girdim Facebook' tan çıktım… Gel gör ki geceye gittiğimizde, yüzleri hatırlıyorum, isimler ve detaylar nanay . Neyse bikaç kişi aklımda iyice yer etmişti… Bi kere OHL'in Vice President' i geliyor, onunla hemen bi hockey muhabbeti kurarım diye planladım… Planladığım gibi de oldu… Ben şirkette ve ülkede yeni olduğumu söyleyince adam çok sevindi, göçmenlerin tecrübeli oldukları konularda çalışabilmesini hakikaten canı gönülden destekliyor. Benimle ilgili fasıl bitince ben sordum tabii… "Eeee siz Ontario Hockey League'de ne yapıyosunuz inşaat mühendisi olarak?" dedim… Hani oradan arena inşatlarına geçeriz falan derken kahkaha patladı… Allah iyiliğini versin… OHL Ontario Hockey League değilmiş, İspanyol inşaat şirketiymiş iyi mi . ahahahahaaa…

Yine bayrak kırmızı .

E canım o gün de 29 Ekim))

Türkiye'den olduğumu söyleyince Avrupa'yı da bilen ve hatta birkaç sene Dubai' de çalışmış bir kadın yönetici Türkiye' de inşaat piyasasında kadının yerini sordu. Allahtan inşaat sektörünü sordu… Ya maazallah çocuk gelinleri soruverseydi, ya tecavüzleri, cinayetleri sorsaydı… Şekerim ben sana ayak üstü nasıl anlatiiimm…? "Aslına bakarsanız burada da pek farklı değil, kadın ve inşaatçıysan şöyle bi adım geri çekilip de bakıyolar, aynı işte…" dedim. "Doğru" dedi… "Türkiye' de kadınlar özgür de mi?" dedi. "Evet" dedim… Dubai' de değillermiş ya… Hele Suudi Arabistan' da araba bile kullanamıyolarmış… "Yaaa ne fena" dedim… "Biz çok şükür laik bir cumhuriyetiz ve tam da bugün 90. yılını kutluyoruz" dedim… Kadehlerimizi Türkiye Cumhuriyetine ve kadınlarına kaldırdık .

Bu arada Türkiye demişken, inşaat demişken daha çok yeni bir projeden bahsetmek istiyorum ve herkesi de bu projeyi incelemeye, duyurmaya ve yardım etmeye davet ediyorum.

BUSY BUSSSSYYYY…

Gezi gençleri var ya, hani şu herkesin ezberini bozan, hiçbirşeyle ilgilenmeyen bir gençlik var. Sağ gösterip sol vuran… İşte onlar Van' da barınaksız kalan depremzedeler için harekete geçmişler, Van'da Mahalle Kuruyoruz!

Sokaklardan birinin adı Kanada olsun mu?

EED

Not: Projeyle ilgileneler lütfen bana elvan.eryoner@gmail.com' dan e-mail yoluyla ulaşsınlar.

Genel Kurul

Turkish Society of Canada'nın 7.Genel Kurul Toplantısı Yapıldı

Turkish Society of Canada'nın 7. Olağan Yıllık Genel Kurulu 01 Aralık 2013 Pazar günü North York Civic Center'da yapıldı. Divan Başkanlığı'nı Fahir Benli'nin ve sekreterliğini Meral Altınada'nın üstlendiği Genel Kurul Toplantısı'na 60'i aşkın üyemiz bizzat gelerek ya da gönderdikleri vekaletnamelerle katıldılar. 6. Genel Kurul'da yapılan öneri ve dileklerin tekrar görüşülmesinin ardından Dernek Başkanı Rüçhan Akkök'ün 2013 yılı etkinliklerini ve derneğin tüm çalışmalarını içeren Yönetim Kurulu Faaliyet Raporu ve Dernek Saymanı Cihat Enbatan'ın Finansal-Mali Rapor sunumları yapıldı. Daha sonra TSC tüzüğünün Kasım-2014 itibariyle Kanada hükümeti tarafından "non profit" dernekler için yürürlüğe koyacağı yeni tüzük taslağına uygun olması için yapılan değişiklik çalışmaları derneğimiz üyesi Avukat Pınar Özyetiş tarafından özetlendi ve önerilen tüm değişiklikler Genel Kurul tarafından onaylandı. TSC yeni tüzüğünü hazırlayan Avukat Pınar Özyetiş ve Rübinoff LLP Avukatlık Firması'na tüm destekleri için çok teşekkür ediyoruz.

Sunumların ardından yapılan oylamada 2014-2015 ve 2015-2016 çalışma dönemleri için yeni Yönetim Kurulu ve Denetleme Kurulu üyeleri seçildi. Üyelerimizden gelen öneri ve dileklerin görüşülüp değerlendirilmesinden sonra Genel Kurul'umuz sona erdi.

Seçilen tüm Yönetim Kurulu ve Denetim Kurulu üyelerine önümüzdeki dönemde başarılar diliyoruz.

Kendilerinin tanıtım bilgilerine aşağıdaki link ile ulaşabilirsiniz:

http://www.turkishcanada.org/documents/TSCBoardofDirectorsBios.pdf

Yeni Yönetim ve Denetim Kurulları şu üyelerden oluşuyor:

Yönetim Kurulu Asil Üyeleri

Başkan:Nalan Gökgöz

Başkan Yardımcısı: Cenk Sayın

Sayman: Hakan Alpay

Sekreter: Cihat Enbatan

Direktör (Sosyal Baglantilar & "Info" Yazismalar): Rüçhan Akkök

Direktör (İletişim ve sosyal medya): Meral Altınada

Direktör (Kaynak geliştirme & TSC website): Yunus Tughra

Direktör (Üyelik işlemleri): Müge Aydın

Direktör (Üniversite dernekleri koordinasyon): Göktuğ Evrenoz

Yönetim Kurulu Yedek Üyeleri

Erdem Erinç: (İletişim Destek)

Yılmaz Cam: (IT & Üyelik destek)

Denetim Kurulu Üyeleri

Melek Ökten

Vedat Abacıoğlu

Bir önceki dönemde görev alan Yönetim Kurulu ve Denetim Kurulu üyeleri Lale Kustu, Hasan Dinçer, Deniz Küçükçeylan, Aynur İlkay, Ayşegül Özgüven ve Erdem Denizkuşu'na tüm çalışma ve katkıları için çok teşekkür ediyoruz.

2014'un sağlık, huzur ve mutluluk dolu geçmesi dileklerimizle.

Turkish Society of Canada

Blackfish

Metin Güler

pirpir@hotmail.com

As the years go by and I get older, I become more aware of our impact on the world around us. We take things like the air, the water, the animals that we share this planet with as granted. Not only do we abuse all of these, with no consideration for the impact it has on ours as well as the planet's future, but we act like we deserve and own it all, that everything serves us. I watched many documentaries over the years that opened my eyes to what we do to all that is beautiful around us. One I watched recently was Blackfish.

Blackfish was broadcast on CNN recently and has been causing quite a wave online. It's the story of the wretched conditions the many marine animals but especially Killer Whales live under at marine animal parks like Sea World and Marine Land. I know it's quite popular for parents to take their children during the summer to Marine Land, and it's always a fun time for kids. What we don't see is what lies behind the curtain.

The Killer Whales are social animals. They are highly intelligent and emotional. They live in pods and hunt. However, those that are in captivity like in Sea World are kept locked up in small pools in the dark for long periods of time between shows. Sometimes they are left by themselves. And in time just like a man in solitary confinement, they start to show psychotic tendencies. The film follows one male Orca, named Tilikum who was captured in the early 80's and moved from marine park to marine park. Throughout his life at these parks, he has been involved in the deaths of three trainers. The fact that he is male though apparently makes him highly valuable for breeding purposes. And so the blame for all of these deaths have been put squarely on the deceased trainers themselves by Sea World. The documentary, via interviews done with other trainers that worked with Tilikum as well as videos shot of him over the years shows how the captivity of these animals itself is the blame for Tilikum's aggressive behaviour. The director also focuses on Sea World's claims that the whales live longer in captivity. In fact, they live almost twice as long in the wild, almost as much as us humans. Since its broadcast, there has been a huge backlash on places like Sea World. Celebrities are cancelling their acts at Sea World and its stock is dropping.

The thing is; this is a direct result of our disrespect for all other life forms. Animals live to serve us; whether for entertainment, for play, for trade or as food. We don't see them as psychological, emotional beings like us that deserve a place on this planet as much as we do. As our cities and farmlands grow, we take their grazing ground, their home, but then shoot them when they try to move back, like the elephants in India or Grizzlies in Canada. Millions of shark are killed each year just for their fins, for good old shark fin soup. Elephants killed for their tusks without a thought. Fish stocks in our oceans are dropping in huge numbers. All animal populations are dwindling except for those that we eat regularly like cows and chickens. But that doesn't mean that they have a better life. Life for cows, chickens and pigs are a life of captivity. Force fed with food and hormones, living locked up with no space around. They are a commodity. I saw a scene in another documentary Samsara that gave me the chills. Imagine a large warehouse. The floor looks like a white field. Then as the camera gets closer, you realize it's a field of white chickens. They are so close together, so crowded that you can't see the floor. A truck comes slowly straight down to the middle of the warehouse. It looks like a wheat farming truck. As it moves, it literally sweeps chickens into a suction tube that moves them to another automated area to be slaughtered. When you see something like this, you look at the chicken on your dinner table differently.

But we can all start somewhere to do something. And may be we can start with something simple like not eating shark fin soup or refusing to visit a marine park. I would urge you to watch Blackfish on Netflix before thinking of heading of to a marine park. You won't see the park the same way after.

ACI KAYBIMIZ : MÜCEDDET KÖKTÜRK

"MİLYONDA BİR TÜRK KIZI"

Pervin Özdiler Hüner

30 Eylul 2013 Pazarertesi günü telefonla yakın br arkadaşımdan acı bır haber aldım. Toronto'da yaşayan değerli öğretmenimiz, çoğunlukla "sevgili teyze" dediğimiz, Müceddet Köktürk'ün ölüm haberiydi bu. 17 Mayıs 2009'da yüzüncü doğum gününü kutlamıştık.O mutlu olay, kendisini tanıyan, sayan ve sevenler için gerçekten önemli bir gün olmuştu.. Uzun ve sağlıklı yaşamak, çok az insana nasip olan, Tanrı'nın eşsiz bir bağışıdır. Toronto'da otuzbeş yıldır tanıdığım, bu çok değerli göçmen anamızın ve de meslektaşımın hayat öyküsünü yazmayı bir borç biliyorum. Amacım, bu değerlerin yazılmasıyla, Kanada'daki Türk Göçmen Zincirine bir altın halka ekleyerek, bizden sonraki kuşaklara ışık tutmaktır.

Müceddet hanımı 1978 de, yeni emekli oldukları yılda tanıdım. Çok sık olmasa da senede en az üç, dört kez görüşüyorduk. Bazen kendi evinde, bazen de, o zamanlar benim çalıştığım iş yerinde, bir araya gelip sohbet ediyorduk. Arada bir de Türk toplumunun düzenlediği günlerde görüşüyorduk. Birlikte geçirdiğimiz çay saatlerinin tadına doyum olmazdı. Hele kendi eliyle yapmış olduğu dantelli, tiril tiril ütülü peçetelerini kullanmaya kıyamazdım. Daima düşünerek, az fakat öz ve anlamlı konuşurdu. Görgüsü, bilgisi ve tecrübeleriyle, kendisinden bir kuşak genç olan bizlere her yönden, her konuda iyi örnek oluyordu.

Müceddet Hanım, 17 Mayıs 1909'da İstanbul'da doğdu. Öğrenimini tamamlayıp, Ankara'da İsmet Paşa Kız Sanat Okulu'nda Ev İdaresi ve Yemek öğretmenliği yaptı. Mesleğinin ilk yıllarında üstün başarılar gösteren Müceddet Ögretmen, Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı'nın yurtdışı eğitim sınavlarını kazanıyor, böylece bakanlığın yurt dışına gönderdiği, Cumhuriyetimizin ilk Türk kız öğrencisi olarak Avrupa'ya gidiyor. Viyana ve Münih'te Ev Idaresi, Yemek ve Çocuk Bakımı üzerine mesleki eğitimini iki yılda başarıyla tamamlayıp, Türkiye'ye döndükten sonra Ankara Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nda öğretmenlik yapmaya başlıyor.

Müceddet Teyzemiz, bu ülkede, yeni hayatını kurmak için eminim zor anlar yaşamıştır. Çünkü hepimizin bildiği gibi, Kanada'ya göçmen olarak, dünyanın neresinden , nasıl ve ne özelliklerle gelirseniz gelin "çok kültürlü ve çok dilli toplum" diye tanımladıkları bu kaynayan kazanda önce iyice pişersiniz. Hemen hemen her göçmen, ilk yıllarda hiç şüphem yok ki, bu ateşten gömleği bir kez bile olsa, sırtına giyer... Eğer İngilizce bilerek geldiyseniz şansınız yaver gidebilir. Ya da İngilizce öğrenme istek ve yeteneğiniz üstün ise bu gayretiniz yeni yaşamınıza uyum sağlamanızda size kolaylık sağlayabilir. 1940'lı yıllarda, teknik imkanlar, günümüzdeki gibi bilgi edinmek, meslek ve kültür yönünden kendinizi geliştirmek için elverişli değildi. Hele vatanınız, orada bıraktığınız akraba ve sevdiklerinizle, bu günkü gibi ne e-postayla, ne de internet aracılığı ile karşı karşıya, görüntülü ekranda konuşup, hasret gideremezdiniz. Telefonla görüşmek bile çok pahalıydı. O yıllarda, 'madem ki bu diyarlara geldim, iyisi mi gayret edip ayakta durmaya çalışayım', deyip; uzun, ince, sonu karanlık bir tünele girerdi yeni göçmen…

İşte Müceddet Hanım da bu noktalardan başlayıp, zekasını kullanarak İngilizce'sini ilerletmeyi ilk plana almıştır. Sonra ilk fırsatta kendi ayakları üzerinde durabilmek için o yılların şartlarına en uygun bulduğu işe dört elle sarılıp, aynı işte tam otuzbeş yıl çalışıyor. Otuzbeş yıl devamlı çalışmak, o işte başarılı olmak ve çevresinde sevilip, sayılmak her göçmen için kolay değil. Müceddet Teyzemiz, her konuda, her başladığı işte olduğu gibi, bunu da başardı…

Müceddet isminin sözlük anlamı: yeni, yenilik demektir. Hayat boyu yeni şeyler öğrenmeyi seven birisi olduğundan, Müceddet Hanım'ın ismiyle kişiliği çok uygundu. Çok istemesine ragmen bir türlü Türkiye'ye ziyarete gitmek kısmet olmamış. Benimle sık sık anavatanımızla ilgili konuları konuşur, yenilikleri sorar, tartışırdı. Konuşulanları çok iyi dinler, kulağına yeni gelen sözcüklari iyi anlamak için anlamını sorar, Türkçe'sini ilerletmeye çalışırdı. Tabii Türkçe'miz 1940'lı yıllardan sonra, Arapça, Farsça sözcük ve terimlerden epeyi arındı. Bizim kuşak bu yönden çok şanslı. Çünkü Atatürk'ün her devrimi gibi, Türkçe Alfabe ve Dil Devrimi de inanılmayacak hız ve gayretlerle başarılı oldu. Türk Dil Kurumu tarafından, Türkçe sözcükler yeniden canlandırılıp, yeni Türkçe sözcük ve terimler, yetkili yazarlar tarafından yayın ve konuşma dilinde kullanıldı. Bu sayede halkımız Türkçe'yi daha iyi anlamaya, yazı ve konuşma dilini daha iyi, daha kolay kullanmaya başladı…

ACI KAYBIMIZ : MÜCEDDET KÖKTÜRK

"MİLYONDA BİR TÜRK KIZI"

Müceddet Hanım, Cumhuriyet'imizin kalbi, Ülkemizin başkenti Ankara'da yetişmiş olduğundan, Kurtuluş Savaşı'mızın acı ve ızdıraplı olaylarına o gencecik yaşlarında tanık olmuştur. Cumhuriyetin kuruluşundan birkaç yıl sonra, o zaman Kız Sanat Okullarına öğretmen yetiştiren öğretmen okulundan, Ev İdaresi ve Yemek Öğretmeni olarak mezun olmuş. Temeli sağlam iyi bir eğitim aldığı ve iyi bir ailede yetişmiş olduğu her halinden belli olurdu. Vatanını severdi, özellikle Atatürk ilkelerine olan saygı ve sevgisi sonsuzdu. Yeri geldikçe Atatürk'le ilgili anılarını gururla anlatır, çok heyacanlanır, sanki o günlerini yeniden yaşardı.

Henüz çiçeği burnunda meslek aşkıyla yeni çalışmaya başlayan Müceddet Hanım, hayatının önemli donüm noktalarından olan, evlenme öyküsünü heyacanla anlatmıştı bana. Eşi Ted ile, Ankara'da İsmet Pasa Kız Enstitüsü'nde Ev İdaresi ve Yemek Öğretmenliği yaptığı yıl tanışmış. İsminden de anlaşıldığı gibi yabancı uyruklu olan bu genç pilot, ilk kez 1948 yılında Turkiye'ye, Ankara'ya gelmiş. O yıllarda Ted, Romanya'nın o zamanki komünist rejiminden kurtulmak için, küçük bir askeri savaş uçağıyla kaçıp, Ankara Havaalanına indikten sonra, Turkiye Cumhuriyeti'nden yerleşme izni istemiş. O zamanlar subay olan Müceddet Hanım'ın babasının yardımlarıyla, Ted yerleşme iznini almış. Müceddet Hanım'la arkadaşlıkları kısa zamanda ilerlemiş ve aşık olup anlaşarak, hayatlarını birleştirmişler. Evliliklerinin ilk yılında, Müceddet Hanım'ın eğitimi için eşi Ted ile beraber, önce Viyana'ya sonra Almanya'ya gitmişler. Kanada'daki yaşamları süresince de Ted, desteğini Müceddet Hanım'dan hiç esirgememiş, Kanada'ya yerleşmelerinden kısa bir zaman sonra, mesleğine yakın bir iş bulup çalışmaya başlamıştır, emekli oluncaya kadar da çalışmış, hatta Müceddet Hanım, Ted'in emekli olduktan sonra da haftada bir iki gün işine danışman olarak devam ettiğini söylerdi.

Ted'i biz arkadaşlarına güzel bir tesadüfle tanıştırdı. "Türk Çocuk Kulübü"nde Sayın Mahir Aydın'ın gayretleriyle, planladığımız bir sosyal çevre gezimizde, 30-40 öğrencimiz ve birkaç annne babayla beraber, Toronto'daki değerli Türk Ressamımız Sara Bilge Çağlar'ın "Hitit Galeri" deki yeni bir resim sergisini görmeye gitmiştik. Müceddet Hanımı, ilk kez eşiyle birlikte Hitit Galeri'de gördüm. 'Eşim Ted' diye tanıştırdı eşini bizlere. Ted, kibar, efendi, hoşsohbet ve güler yüzlü, olgun bir beydi.

Müceddet Hanım, evli yaşadıkları zaman içinde, ikisinin de din ve kültürlerinde özgür olduklarını söylerdi. Anlattıklarına gore, hassas konularda birbirlerinin duygu ve görüşlerine oldukça anlayış ve saygı gösterdikleri belliydi. Ozellikle dini konularda tamamen özgür olduklarını defalarca anlattı. "Hayatımda hiç domuz eti yemedim" derdi. Doksanlı yaşlarında oruç tuttuğunu çok iyi biliyorum. Kutsal, dini gecelerde, Toronto'daki Kanada Türk İslam Merkezi Camimize gelir, ibadet ederdi. Hatta Caminin ilk açıldığı yıl, bir Kandil gecesinde, aynı sırada namaza durup, birlikte ibadet etmiştik. Eşim Şükrü Hüner'i ve üç oğlumla ilk kez camide görüp tanışmışlardı. Camiye cömertçe bağışta bulunuyordu. Caminin İmamına, Turkiye Cumhuriyeti tarafından atanmış olduğu için güvenir ve inanırdı. Caminin İdare Kurulu Başkanı İsmail Aycan'ın ve Yusuf Sertpolat'ın kendisine karşı duydukları saygı ve yakınlıklarından çok memnun olur, dini konularını onlarla tartışırdı. Bu güvendiği ve sevdiği kişilerin kendisinin önemli işlerine de yardımcı olmalarına sevinirdi. İnsanları tanımak ve seçmekte oldukça tecrübeliydi. İyice tanıyıp anlamadan, pek kimseyle öyle kolay kolay arkadaşlık etmezdi.

Ne var ki, yaşam yolu her zaman düzgün ve kolay olmuyor. Hayatın dikenli yollarında, zaman zaman sorunlar ve engellerle karşılaşıp çareler aranıyor. İşte Müceddet Hanım, 1980'lı yılların sonunda, hayatının en acı kararından birini vermek zorunda kalıyor. Tanrı'nın tecellisine bakın ki, yarım asırdır hayatını paylaştığı ve çok sevdiği eşinden istemeyerek ve üzülerek ayrılıyor. 80- 90 yaşlarındaki eşlerin ayrılması elbette ki kolay olmuyor. Özellikle çocuksuz olmalarından dolayı, ayrıldıktan sonra, yaşam ikisini de iyice yalnızlığa mahkum ediyor. Her şeye rağmen, hayat yolları ayrıldıktan sonra da birbirlerine çok medeni ve dostça davranıp, arkadaşlıklarını devam ettirdiler. Yeri gelince birbirlerine yardım edip, iyi ve kötü günlerinde yine birbirlerine destek oldular. Fakat Müceddet Hanım hiç bir zaman, boşanmanın verdiği boşluğu kabullenemedi. Şikayeti sevmeyen bu iyi kalpli insan, bir gün bana sohbetimiz anında üç sözcükle "Artık evim yıkıldı" dedi. O zaman, boşanmanın verdiği üzüntüsünü ve boğazına oturan yumrunun acısını anlamamak mümkün değildi…

ACI KAYBIMIZ : MÜCEDDET KÖKTÜRK

"MİLYONDA BİR TÜRK KIZI"

Müceddet Hanım, bir ablasının, iki de erkek kardeşinin olduğundan bahsederdi. Nihayet 80'li yıllarda, ablası Muammer Köktürk Hanım da Kanada'ya göçmen olarak gelip yerleşti. Cumhuriyet'imizin yetiştirdiği, Türkiye'nin ilk kadın hakimlerinden olan Muammer Hanım, mesleğinin verdiği emin tavırlarıyla bizlere bazen önerilerde bulunur, yeri geldikçe de akıl verirdi. Atatürk devrinde yetişmiş, ateşli, vatansever ve laiklik ilkelerine çok önem veren biriydi. Hiç unutmuyorum, o tarihlerde Türk Çocuk Kulubü'nde Yaptığımız 10 Kasım Atatürk'ü Anma Günü'nde, Ata'mızla ilgili anektodlarını anlatarak küçük çocukların bile kalbini Atatürk sevgisiyle doldurmuştu. Toronto'da, çocuklara yönelik bu tip çalışmalarımızı çok takdir ettiğini söylemişti. Başta Sayın Evnur Taran'ın gayretleriyle kurulan, Sayın Mahir Aydın'ın parlak fikirleriyle, benim de eğitim programlarına katılıp birlikte çalıştığımız o günlerde yine sayın Ülkü Hanoymak'ın yaşları beş ve oniki arasında olan çocuklarımıza folklör öğretmesi çok faydalı oluyordu. Yine bu Kulüb'ün etkinliklerinden biri olarak, büyüklerimizi onurlandırmak amacıyla, Muammer Hanım için güzel bir doğum günü yapmıştık. Bu büyüğümüz de ne yazık ki kısa bir zaman sonra aramızdan ayrıldı. Allah rahmet eylesin,

Müceddet Hanım'ın Toronto'da, görmediğim, fakat çok bahsettiği, kendinden birkaç yaş küçük olan Necdet Köktürk isimli bir erkek kardeşi vardı. Necdet Bey, Türkiye'de iktisat dalında iyi bir eğitim alıp, aynı konuda doktorasını yapmış. Zamanla belki de ablasının hasretine dayanamayıp o da Toronto'ya göçmen olarak gelip yerleşmiş. İki çocuk babası olan Necdet Bey ne var ki bir trafik kazası sonunda, tekerlekli sandalyeye mahküm olmuş. Müceddet Hanım, yıllarca bir bakım evinde yaşayan bu kardeşini, hemen hemen her gün ziyaret edip, karşılayamadığı tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu. Hafta sonları tıraşını yaptığını, sevdiği yemekleri pişirip götürdüğünü söylerken duygulanırdı. Fakat o zamanlar kendisi de yetmiş yaşlarındaydı, kolay değildi bu işler. Çok sevdiği, kendini onun işlerini yapmaya adadığı, bu kardeşinin ölümü Müceddet Hanım'ı oldukça yıktı.

Müceddet Hanım öğünmeyi hiç sevmezdi. Seneler sonra, bir gün kendi evinde bana güzel baskılı bir dergi gösterdi. Ön kapak resminde genç ve güzel bir bayan resmi vardı. Resmin üst kısmındaki yazı Almanca olduğu için tabii ben anlayamadım. "Ne diyor bu yazı?" diye sorunca gayet mütevazi bir sesle, "Bu benim resmim, yazı ise "Milyonda Bir Türk Kızı." diye tercüme etti. Avrupa'da eğitim aldığı yıllarda, gösterdiği üstün başarısından dolayı ön kapağındaki kendi resmi olan bu derginin iç sayfalarını açıp, 'işte o zaman benim için yazılanlar' diye devam edip, yazının konusunu açıklamaya başladı.O an ben çok duygulandım. Sözlerini bitirir bitirmez ikimiz de gurur ve sevinçle birbirimize bakıp, kucaklaştık. Kendisini saygı ve sevgiyle tekrar tebrik edip, çok gurur duyduğumu söyledim. Daha önceleri de "Bir yemek kitabı yazdım" demişti. Kendileri Türkiye'de Ankara Kız Akşam Sanat Okulu'nda öğretmenlik yaptığı zaman basılmış ve yüksek tirajla satılmış. Bu yemek kitabı, o tarihlerde, genç kızlara gerekli ve faydalı eğitim veren, Anadolu'nun güzüde kızlarını yetiştiren, kız sanat okullarına gönderilmiş. Müceddet Teyzemiz'in çocuğu yoktu, fakat genç kız öğrencilere faydalı olan bir kitap yazmış olması öğünç vericidir. Bu kitabından ancak bir adet getirebilmiş Kanada'ya gelirken. İşte böyle, her defasında bana ayrı bir sürprizle, bir çok üstün yeteneğini tanıtan bu sevimli yüzü, ve gözlerindeki zeka fışkıran pırıltıları, hiç bir zaman unutamayacağım.

Yazıma ara verdiğim şu an Google'da Müceddet Köktürk yazar-yazmaz sözünü ettiğim yemek kitabı çıktı karşıma. İşte kitabın kapağındaki yazılar:

EV KADININ

PASTA -REÇEL - LİKÖR - BONBON

BOL - DONDURMA - VE KONSERVE

EL KİTABI

YAZAN

MÜCEDDET KÖKTÜRK

1944 – Ankara Basım ve Ciltevi

ACI KAYBIMIZ : MÜCEDDET KÖKTÜRK

"MİLYONDA BİR TÜRK KIZI"

Her göçmen, yabancı ülkede ne denli mutlu olursa olsun vatanını özler, andıkça içi sızlar. Müceddet Hanım da ben ne zaman Türkiye'ye gidip gelsem bir mahzunlaşırdı. Çünkü Kanada'ya geldikten sonra, çok istemesine rağmen, bir kerecik bile olsa, Türkiye'ye gitmek kısmet olmamış. Vatanından ayrı yaşamanın acısını çok çekmiş, fakat hiç bir zaman, gidip tekrar görme ümidini kaybetmemiştir. Çoğunlukla Türkiye'ye tatile gideceğim zamanlar, veya Turkiye'den dönüşümdeki görüşmelerimizde, hep Türkiye ile ilgili soru yağmuruna tutardı beni…

Müceddet Hanım'la müşterek tanıdığım, Toronto'da yaşayan üç arkadaşımız: Süheyla Sertpolat, Yurdanur Alaybeyoğlu ve Işık Hazneci de Ankara Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'ndan mezun olmuşlar. Onlar da sevgili Müceddet Teyze'lerini çok sever ve sayarlardı, devamlı arayıp, ziyaret ediyorlardı. Birlikte Müceddet Hanım'ın sekzenbeşinci, doksanıncı doğum günlerini kutlamıştık. Bazen aramıza Süheyla Sertpolat'ın kızları Sultan Sertpolat ve Mercan Sertpolat da katılırlardı. Üç kuşağın birlikte kutladığı bu güzel günlerde hep Türk kültür ve gelenekleri konuşulup, yurt dışındaki göçmen Türk'lerin çeşitli sorunları tartışılırdı. Biz göçmenler için bundan daha faydalı ve güzel bir an olamazdı. O mutlu günlerden kalan anılarımda Müceddet Teyze'mizin herzamanki pırıl pırıl parlayan gözleri ve tebessümleri hala gözlerimin önünde...

Müceddet Hanım'ın çocuğu yoktu, fakat çevresindeki çocukları çok severdi. 23 Nisan Ulusal Çocuk Bayramlarımızdaki kutlama günlerine katılırdı. Özellikle kardeşlerinin çocuklarıyla bir anne yakınlığıyla ilgilenirdi. Ölen kardeşinin genç çocuklarına elinden geldiğince, yardım edip, babalarının yerini doldurmaya çalışırdı. Beş yeğenine, tam ihtiyaçları olduğu zaman; evlenme yaşına geldiklerinde; yuvalarını kurarken, eşit oranda, topluca para yardımında bulundu. Bu istemeden verilen yardımı yapmaktan mutluluk duyardı. Aynı ilgi ve yardımı, Amerika'da yaşayan kardeşi Alev Köktürk Bey'in çocuklarına da seve seve yaptı ve bundan dolayı içi rahat ediyor, huzur duyuyordu.

Seneler önce eşinden ayrılırken, evlerinin satılmasına çok üzülmüştü. Zamanla taşındığı iki yatak odalı dairesine alışmaya, sevmeye gayret etti. On yıl geçirdikten sonra bu dairenin temizlik ve bakımı ağır gelmeye başladı. Avukatının yardımıyla güzel bir plan yaptı. Dairesini satıp, daha küçük bir yere taşındı. Emniyetli ve merkezi bir yerdi burası. Haftada iki gün gelen, ev işlerini, alışverişini yapan yardımcısı vardı. Ama sık sık değiştirilen bu yardımcı kadınlara bir türlü alışamadı. Daha önemlisi güvenemedi onlara. Bununla beraber yalnızlık, çekilecek gibi değildi. Bir gün geldi artık yemek yapmak, banyo v.s. çok zorlaştı. O yıllarda, o şartlarda, yalnız yaşaması hepimizi üzüyordu.

Nihayet huzur evine yerleşmesine karar verildi ve epeyi yer araştırıldı. Ben de bu konuda kendilerine yardımcı olmaya çalıştım. Toronto'da istediğiniz an, kısa zamanda iyi bir huzur evine girmek oldukça zor. Sonra Müceddet Teyze'miz her yeri beğenmediği ve seçici olduğu için, aklına yatan, içine sinecek bir huzur evi bulmak epeyi zaman aldı. Temizlik ve sağlık ilk dikkat ettiği kurallardı. Uzun bir araştırmadan sonra, görüp, inceleyip, içlerinden birine karar verdi. Girmek için avukatının aracılığı ile başvurup sırasını bekledi. Nihayet beğenmiş olduğu yerden, aylar sonra bekleği iyi haberi alınca çok sevindi.

Artık sevgili Müceddet Teyzemiz, son yıllarını, Toronto'nun kuzey batısında güzel bir huzur evinde, yeni bir baharını yaşamaya devam etti. Günlerini o mütevazi, fakat temiz ve sevimli, özel odasında oldukça mutlu geçirdi. Ne mutlu ki 97 yaşına dek kendi kendini yalnız başına idare edebilmişti. Hiç bir şikayette bulunmadan, kaldığı huzur evinde etrafındakileri severek ve kendini sevdirerek, günlerini huzur içinde geçirdi. Hayatının 104 yılı içinde, mutlu anlarında Tanrı'ya şükretmeyi bilen, acılı günlerine, sabır ve sebatla göğüs geren, Kanada'ya gelip 104 yaşında ebediyete göçen, tanıdığım ilk Türk vatandaşımız oldu.

ACI KAYBIMIZ : MÜCEDDET KÖKTÜRK

"MİLYONDA BİR TÜRK KIZI"

Son onbeş yılıda, her yaşlıda olduğu gibi Müceddet Hanım'da da kemik erimesi sorunu başladı. Zaten minyon yapılı olduğundan, kilo verdikçe bu sorunu daha da ilerliyordu. Çok zayıflamıştı son yıllarda. Sağ omuz ve boyun kemikleri deforme olmaya başladı. Düzenli fizik tedavisi yapılmalıydı .Tedaviye başladı, fakat o yaşta, kışın kar fırtınaları ve soğuklarında, yazın sıcak dalgalarında gidip gelişler çok yorucu olduğu için, devam edemedi. Şimdi tedavileri, düzenli olarak, bu yaşadığı yerde yapıldığı için, fiziki yönden daha iyi görünüyor. Beslenme ve sosyal ihtiyaçları mükemmel bir şekilde karşılanıyor. Yeni mekanında artık iyi bakıldığı, yalnız kalmayıp, emin ellerde olduğu için bizler de mutluyuz. Tüm yaşamında olduğu gibi, bu günlerini de çok önceden maddi ve manevi yönden planlayıp, başarıyla uyguladığı için, yine güzel bir örnek oldu bizlere Müceddet Teyzemiz.

Kanada'daki bu saygı değer Türk göçmen anamız, koca bir asrı doldurup, ikinci asırdan da dört yılı alan bir ömür sürdü. 104 yaşındaki KOCA ÇINARIMIZ 30 Eylül 2013'de sessizce aramızdan ayrıldı. Vasiyeti üzerine, Boston'daki aile mezarlığına defnedildi.

"Sevgili Müceddet Teyzemiz, size belki gerektiği kadar yakın olup, yardım edemedik. Ama inanın, siz o zeki bakışlarınız, tatlı tebessümlerinizle her an kalbimizde yaşıyacaksınız. Bir zamanlar gençliğinizde "Milyonda Bir Türk Kızı" diye Avrupa'da başarılarınız yazılıyordu. Şimdi ise milyonda bir kişiye Tanrı'nın bağışı olan yüz ondört yıllık yaşamınızı, bizlere güzel anılar bırakarak aramızdan ayrıldınız. Işıklar içinde dinlenin…"

Pervin Özdiler Hüner

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni.

Prof. Dr. Mustafa Koç

Dönem sonu yoğunluğum nedeniyle bu ayki Telve'ye yazı yetiştiremeyeceğim. Aşağıdaki linkten yeni çıkan kitabım Küresel Gıda Düzeni: Kriz Derinleşirken hakkında bilgi bulabilirsiniz. Kitap Telve'de çıkan bazı yazılarıma da referans veriyor.

http://www.notabeneyayinlari.com/tur_detay.php?id=117

Yeni yilda sağlık, mutluluk ve başarılar diler, tüm Telve gönüllülerine selam ve sevgilerimi iletirim.

Advertise online with TELVE

+1000 Turkish Canadians visit Telve's site after it goes online.

www.turkishcanada.org is the most visited Turkish Community website

Attract the community's attention with your advertisement.

Telve's advertisement rates per issue:

Full page: $50

Half page: $25

1/4 page: $12.50

Business Card, 1/8 page: $7.50

BE PART OF TURKISH CANADIAN COMMUNITY

JOIN OUR CONTINUOUSLY GROWING ORGANIZATION!

Gerek faaliyetlerini, gerekse üye sayısını sürekli arttırarak büyümesini devam ettiren derneğimize üye olmak veya bilgilerinizi güncellemek isterseniz sizi web sitemizin üyelikle ilgili bölümüne aktaracak olan link'imizi tıklayabilirsiniz:

http://turkishcanada.org/membership.html.

Ayrıca üyelikle ilgili sorularınızı membership@turkishcanada.org adresinden, diğer soru ve önerilerinizi ise info@turkishcanada.org adresinden bize iletebilirsiniz.

"If you want to join our continuously growing organization in terms of activities and members or update your information you can click to the following link which will take you to the Membership section of our website http://turkishcanada.org/membership.html. For your questions regarding membership you can write to membership@turkishcanada.org. For your other questions, comments and suggestions you can write to info@turkishcanada.org."

FOLLOW US:

email: info@turkishcanada.org

web: http://turkishcanada.org

twitter: https://twitter.com/#!/TRSocietyofCAN

facebook: https://www.facebook.com/groups/23691572032/

Latest member count is:

358

BLOGS:

Elvan Eryöner Denizkuşu: http://Theredboots.blogspot.ca

Jerry Çopuroğlu: www.jcprofessional.com

Asuman Dinçer: http://www.arnavutcigeri.blogspot.com/